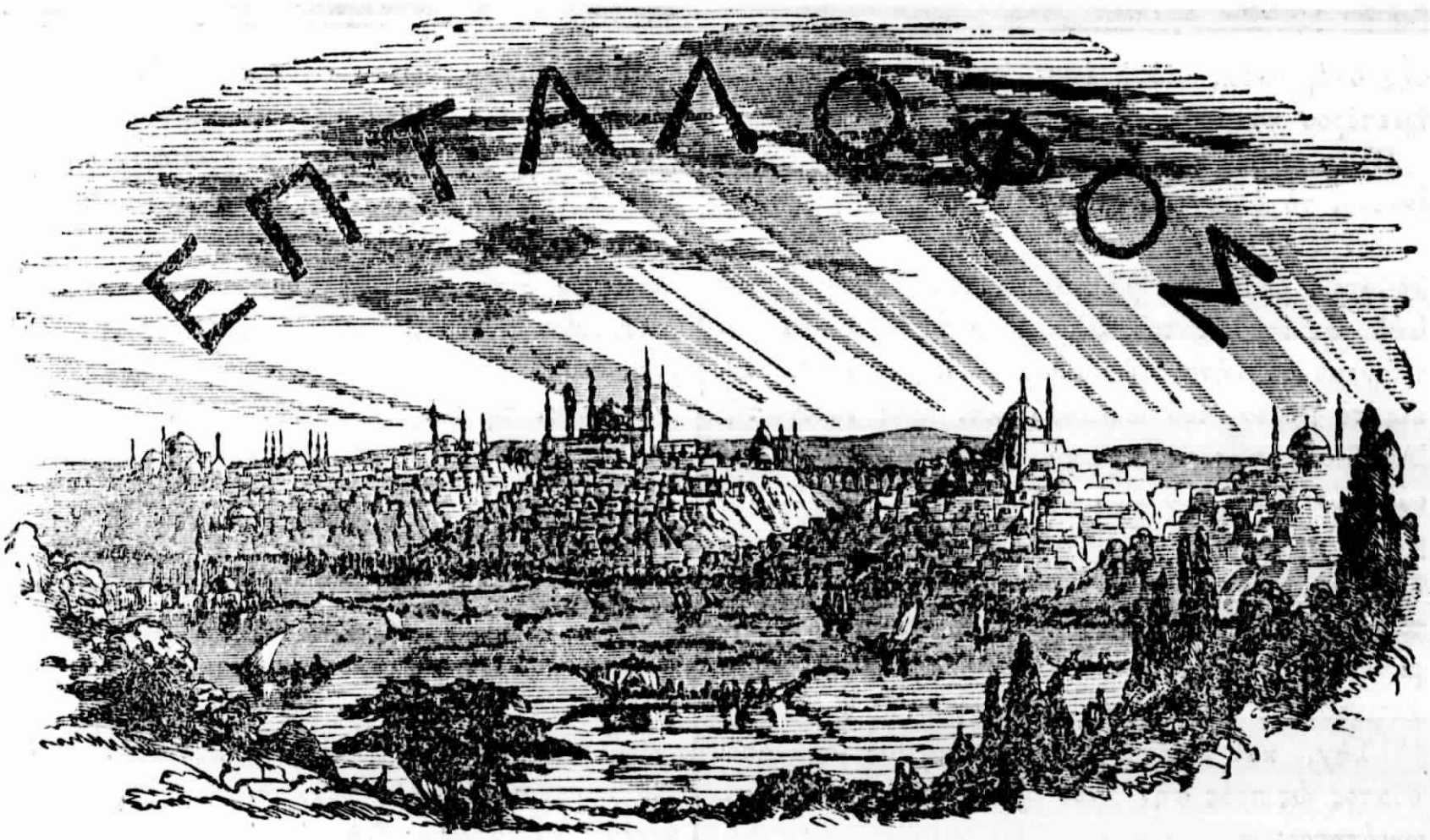

20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 1862. ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 8.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙ (*).

Ἐκάθητο πρωΐαν τινὰ ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου μία ὡραία Περί, καὶ θεωροῦσα μετὰ θλίψεως τὸ αἰωνίως χλοερὸν καὶ ἀνθόσπαρτον αὐτοῦ ἔδαφος, ἠκροάζετο προσεκτικῶς τὰς συμφωνίας τῆς ζωῆς, αἵτινες ἀντήχουν ἐντὸς αὐτοῦ ὡς ἁρμονικὴ καὶ μελῳδικωτάτη μουσική· δεχομένη δὲ εἰς τὰς μικρὰς πτέρυγάς της τὸ ὑπὸ τῶν ἡμικλείστων θυρῶν διαχεόμενον φῶς, ἔκλαιεν, ἀναλογιζομένη ὅτι ἡ ἀξιέραστος γενεά της ἀπώλεσε διὰ παντὸς ἴσως τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο καὶ θελκτικώτατον ἐνδιαίτημα.

« Εὐτυχῆ, ἔκραζε τὸ τέκνον τοῦτο τοῦ ἀέρος, εὐτυχῆ καὶ τρισόλβια τὰ εἰς τοὺς μακαρίους τούτους τόπους περιπλανώμενα πνεύματα, ἐν μέσῳ λειμώνων αἰωνίως χλοηφόρων καὶ ἀνθέων μηδέποτε μαραινομένων! Ἔχω σχεδὸν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν κήπων τῆς γῆς καὶ τοῦ ὠκεανοῦ, βασιλεύω ἐπὶ πάντων, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀστέρες μοὶ προσφέρουσι τὰ ἄνθη των· ἀλλ' ἓν ἄνθος τοῦ οὐρανίου δώματος ἀξίζει περισσότερον παρ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς! »

Ὁ ἀγαθὸς φύλαξ ἄγγελος τῶν θυρῶν τοῦ φωτὸς, ἰδὼν κλαίουσαν τὴν Νύμφην, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν, καὶ ἀκούων τὸν θρηνώδη μονόλογόν της, ἠσθάνθη καὶ ἀκουσίως τὰς παρειάς του βρεχομένας ὑφ' ἑνὸς δακρύου, ὁμοίου κατὰ πάντα μὲ τοὺς μαργαρίτας τῆς πηγῆς τῆς Ἐδὲμ, τοὺς εὑρισκομένους ἐν τῷ κάλυκι τοῦ κυανοῦ ἄνθους, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν Βραχμάνων, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἀνθεῖ ἢ μόνον εἰς τὸν παράδεισον.

« Θύγατερ εὐγενοῦς πλὴν πεπτωκυίας γενεᾶς, τῇ εἶπε μετὰ τρυφερότητος, μία ἐλπὶς σοὶ μένει εἰσέτι. Ὑπάρχει γεγραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῆς Προνοίας ὅτι ἡ Περὶ τότε μόνον θέλει συγχωρηθῆ, ὅταν φέρῃ εἰς τὴν αἰωνίαν διαμονὴν τὸ πολυτιμότερον διὰ τοὺς οὐρανοὺς δῶρον. Πήγαινε λοιπὸν, ζήτησον αὐτὸ καὶ προσπάθησον νὰ ἐξαγοράσῃς δι' αὐτοῦ τὸ σφάλμα σου. Σὺ οἶδας πόσον ἡδὺ εἶνε τὸ συγχωρεῖν! »

Ταχυτέρα τῶν κομητῶν, ὁσάκις οὗτοι τρέχουσιν εἰς τὸ ἀχανὲς τῶν οὐρανίων ἐκτάσεων, προσπαθοῦντες νὰ ἀποφύγωσι τοὺς ἐναγκαλισμοὺς τοῦ ἡλίου, ὁρμητικωτέρα ἀπὸ τὰς ἀστεροειδεῖς λαμπάδας, τὰς ὁποίας τὴν νύκτα οἱ ἄγγελοι ῥίπτουσιν εἰς τὰ αὐθάδη πνεύματα τοῦ σκότους, ἅτινα προσπαθοῦν νὰ ἐφορμήσωσιν εἰς τὸν οὐράνιον αἰθέρα, ἡ Περὶ ἐπέταξεν ὑπὸ τὸν ὁλογάλανον θόλον τοῦ οὐρανοῦ, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς ἐμειδία ἐπὶ τῆς σφαίρας μας μὲ τὰ πρῶτά

(*) Χουρὶ μὲν παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς, αἱ Νύμφαι τοῦ παραδείσου γυναῖκες ἐξόχου κάλλους, προορίζόμεναι ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ ἐκλεκτῶν· Περὶ δὲ, θήλεα ἀγαθοποιὰ δαιμόνια, ἐκ τῶν μεταξὺ ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἀποκεκλεισμένα τοῦ Παραδείσου καὶ φιλοῦντα τοὺς κατοίκους τῆς γῆς. Σ. Μ.

της βλέμματα, αὐτὴ ἐπτερύγιζεν ὑπεράνω τοῦ ἡμετέρου κόσμου.

Πλὴν φεῦ! ποῦ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὸ δῶρον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπῄτει παρ'αὐτῆς ὁ οὐρανός;

« Γνωρίζω, ἔλεγε, τοὺς πλήρεις σπινθηροβολούντων ῥουβινίων λάρνακας, τοὺς κεκρυμμένους ὑπὸ τὰς στήλας τοῦ Χιλμημάρ· ἠξεύρω ποῦ κρύπτονται αἱ νῆσοι τῶν ἀρωμάτων, πολὺ μακρὰν, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὠκεανοῦ καὶ πρὸς νότον τῆς Ἀραβίας, τῆς πολυτίμου ταύτης γῆς διὰ τὸν οὐρανόν· διότι ποῖος εἶνε ὁ ἀδάμας ἐκεῖνος, ὅστις ἀκτινοβολεῖ πλειότερον τοῦ ἀφθάρτου θρόνου τοῦ Ἀλλὰχ, καὶ τί σημαίνει σταλαγμὸς ἀθανάτου ὕδατος ὡς πρὸς τὴν ἄνευ ὁρίων ἄβυσσον τῆς αἰωνιότητος; »

Τοιαῦτα διαλογιζομένη καθ' ἑαυτὴν ἡ Περὶ, ἐπλανᾶτο ὑπεράνω τῆς πλουσίας καὶ εὐδαίμονος γῆς τῶν Ἰνδιῶν, τῆς ὁποίας ὁ ἀὴρ εἶνε ἀρωματισμένος, ἡ θάλασσα ἐκτείνεται ἐπὶ κοραλλίνων βράχων καὶ ἐφ' ὁμαλῆς κοιτίδος ἐξ ἀμβάρεως, τὰ ὄρη της, γονιμοποιούμενα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, εἰσὶν ἐσπαρμένα δι' ἀδαμάντων, οἱ δὲ ῥύακές της, ὅμοιοι μὲ πλουσίους μνηστῆρας, διασκορπίζουσιν ἀφειδῶς ψήγματα χρυσίου, καὶ τῆς ὁποίας τέλος τὰ ἐξ ἰνδικοῦ εὐώδους ξύλου δάση καὶ τὰ ἄλση τῶν λεμονεῶν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι τὸν παράδεισον τῶν Περί. Πλὴν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ποταμοί της ἐπλημμύρουν ὑπὸ ἀνθρωπίνου αἵματος, ὀσμὴ θανάτου ἀπεπνέετο ὑπὸ τῶν χλοερῶν λειμώνων της, ὁ δὲ ἄνθρωπος, θῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐμίγνυε τὴν σῆψίν του μὲ τὰς ὑπὸ τῶν ἀρωματωδῶν καὶ ἀθώων ἀνθέων ἐκχεομένας εὐωδίας.

Ὦ χαρίεσσα πατρὶς τοῦ ἡλίου! ποῖος ἀσεβὴς καὶ ἱερόσυλος ποῦς βεβηλώνει τὰς παγόδας σου καὶ τὰς σκιερὰς στοάς σου, τὰ ἱερὰ σπήλαιά σου, τοὺς μαρμαρίνους θεούς σου καὶ τοὺς χιλίους θρόνους τῶν βασιλέων σου; Ποῖος ἄλλος εἰμὴ ὁ γίγας τῆς Γάζνης, ὁ ὁποῖος πλήρης μανίας καὶ λύσσης διατρέχει τὴν γῆν σου, καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ὁποίου κεῖνται ἐσπαρμένα τὰ διαδήματα τῆς Ἰνδίας; Χιλιάδες νέων καὶ ἀξιεράστων ἡγεμονίδων αἰσθάνονται ἀναιδῆ τινα χεῖρα, ἀποσπῶσαν ἐκ τοῦ κόλπου των τοὺς μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας, οἵτινες στολίζουσι τοὺς ἀλαβαστρίνους τραχήλους των· αἱ παρθένοι ἀποθνήσκουσιν ἐν βασάνοις ἐντὸς τῆς παστάδος των καὶ οἱ ἱερεῖς εἰς τοὺς ναούς των, τὰ δὲ ἱερὰ ποτάμια ὕδατα κυλίουν μετὰ φόβου ἠκρωτηριασμένα λείψανα!

Ἡ Περὶ χαμηλώνει πρὸς τὴν γῆν τὸ βλέμμα της, καὶ διὰ μέσου τῆς τοῦ αἵματος πάχνης, ἥτις ὑψοῦται ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, παρατηρεῖ νεανίαν μαχητὴν, μείναντα μόνον πλησίον τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του· τεθραυσμένον δαμασκηνὸν ξίφος ὁπλίζει τὴν χεῖρά του, καὶ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ βέλος τρέμει ἐντὸς τῆς φαρέτρας του.

« Ζῆθι, τῷ κράζει ὁ κατακτητὴς, ζῆθι διὰ νὰ μοιρασθῇς μετ' ἐμοῦ τὴν δόξαν καὶ τὸ βασιλικὸν στέμμα. Ἰδοὺ, οἱ σύντροφοί σου ἐξέπνευσαν ὅλοι ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν μου χεῖρα· φείσθητι τὴν νεότητά σου, καὶ ἐλθὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. »

Ἀλλ' ὁ νέος οὐδὲ λέξιν ἀποκρίνεται, καὶ ὁλονὲν ἐξακολουθεῖ νὰ μάχεται γενναίως· πληγωθεὶς δὲ θανατηφόρως, πίπτει ὡς ἥρως. Ἡ Περὶ παρατηρεῖ τὴν θεσιν εἰς ἣν ἔπεσε, καὶ ὅταν τὸ ἅρμα τοῦ πολέμου ἀπῆλθε μακρὰν, κατέβη ἐπὶ μιᾶς ἀκτῖνος τῆς πρωΐας διὰ νὰ λάβῃ τὴν τελευταίαν ῥανίδα αἵματος, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν ἡ καρδία τοῦ μάρτυρος ἐκείνου, πρὶν ἢ ἡ ψυχή του ἀποπτῇ εἰς οὐρανούς.

« Ἰδοὺ, ἔκραξεν αὕτη, ἐπαναλαβοῦσα τὴν πτῆσίν της, ἰδοὺ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὰς θύρας τοῦ φωτὸς, καίτοι συχνότατα τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον κηλιδώνει τὸ πεδίον τῆς μάχης, εἶνε ἀκάθαρτον· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐχύθη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας εἶνε τόσον ἱερὸν, ὥστε δὲν δύναται νὰ μολύνῃ οὐδὲ τὸν διαυγέστερον ῥύακα τῶν οὐρανίων ἀλσῶν. Ὦ! ἐὰν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης προσφορὰ, τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς δύναται νὰ θεωρήσῃ ἀξίαν ἑαυτοῦ, εἶνε ἡ τελευταία σπονδὴ ἡ γενομένη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ὑπὸ καρδίας, ἥτις αἱμοστάζει καὶ ἀποθνήσκει ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ἀπαραγράπτων αὐτῆς δικαιωμάτων!

— Πολὺ ὡραία, τῇ ἀπεκρίθη ὁ φύλαξ ἄγγελος δεχόμενος τὸ δῶρόν της, ναὶ, πολὺ ὡραία εἶνε ἡ ὑποδοχὴ, τὴν ὁποίαν κάμνομεν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του γενναίως ἀποθνήσκοντα ἥρωα. Πλὴν φεῦ! ἰδὲ τὴν ἀδαμαντίνην ἄλυσον, ἥτις κλείει τοὺς κήπους τῆς Ἐδέμ· δὲν ἀνοίγεται ἀκόμη! σημεῖον ὅτι, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃς εἰς τὸν παράδεισον, πολὺ ἱερώτερον πρέπει νὰ ᾖνε τὸ πρὸς τὴν αἰωνιότητα προσενεχθησόμενον δῶρόν σου! »

Ἀποτυχοῦσα κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἐλπίδα ἡ Περὶ, ἐπέταξε πρὸς νότον ἐπὶ τῆς Ἀφρικανικῆς χώρας, πρὸς τὰ Σεληνιαῖα λεγόμενα ὄρη, καὶ ἐκεῖ ἔβρεξε τὰς ἄκρας τῶν πτερύγων της εἰς τὰ ῥεῖθρα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐκείνου ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ πηγαὶ, ἀπόκρυφοι διὰ τὰ τέκνα τῆς γῆς,

ἀναβλύζουσι πολὺ μακρὰν εἰς μεμονωμένα δάση, ὅπου τὰ πνεύματα τῶν ὑδάτων ἔρχονται διὰ νὰ χορεύσωσι περὶ τὴν κοιτίδα τοῦ Νείλου, καὶ νὰ χαιρετίσωσι τὸ πρῶτον μειδίαμα τοῦ νεογεννήτου τούτου γίγαντος. Ἐκεῖθεν ἡ πτωχὴ αὕτη ἐξόριστος ῥίπτει θλιβερὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀλσῶν τῶν φοινίκων, ἐπὶ τῶν σπηλαίων τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν τάφων τῶν βασιλέων της· καὶ ἄλλοτε μὲν, λιγύζουσα τὸ χαρίεν σῶμά της, ἀκούει τὰ ᾄσματα τῶν περιστερῶν τῆς θερμῆς κοιλάδος τῆς Ῥοσσέτης, ἄλλοτε δὲ τέρπεται θεωροῦσα τὰς ἀκτῖνας τῆς Σελήνης, ἥτις παίζει ἐπὶ τῶν λευκοτάτων πτερύγων τῶν πελεκάνων, τῶν ἐπιψαυόντων τὰ ὕδατα τῆς λίμνης τοῦ Μοίριος. Τὸ θέαμα ἦτο ὡραιότατον, καὶ ποτὲ βλέμμα ἀνθρώπου δὲν ἐθαύμασε θελκτικωτέραν γῆν.

Ὦ! τίς ποτε, βλέπων κατὰ τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἑσπέραν τὰς κοιλάδας ἐκείνας καὶ τοὺς χρυσοῦς καρπούς των, θερμαινομένους ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου, καὶ τὰ ἐρωτικὰ ἐκεῖνα συμπλέγματα τῶν φοινίκων, κλίνοντα ἀπαλῶς τὰς ἐστεφανωμένας μὲ φύλλα κορυφάς των, ὡς νέαι παρθένοι, τὰς ὁποίας ὁ ὕπνος προσκαλεῖ ὑπὸ τὰ μετάξινα παραπετάσματά των, καὶ τὰ κρίνινα ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ἐνοπτριζόμενα δι'ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν ἀκηλίδωτον λευκότητά των εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, διὰ νὰ ἐξυπνίσωσι νεαρότερα καὶ λαμπρότερα μετὰ τοῦ ἡλίου, τοῦ περιλιμνήνου αὐτῶν ἐραστοῦ, καὶ τοὺς κατηρειπωμένους ἐκείνους ναοὺς, καὶ τοὺς πύργους ἐκείνους, οἵτινες φαίνονται ὡς αἱ τελευταῖαι ἀναμνήσεις ἐκλελοιπότος τινὸς ὀνείρου, καὶ τῶν ὁποίων ἡ σεβασμία μοναξία δὲν συγχωρεῖ νὰ ἀκούεται ἄλλος θόρυβος, εἰμὴ αἱ κραυγαὶ τοῦ χαραδριοῦ, καὶ νὰ μὴ φαίνεται ἄλλο τι, εἰμὴ αἱ λαμπροβαφεῖς πτέρυγες τῆς πορφυρίδος, ἐφηπτυχαζούσης ἐπὶ συντετριμμένου τινὸς κίονος ὡς πτηνὸν ἀγάλματος. . . . . Ὦ! ποῖος ἠδύνατο νὰ συλλογισθῇ ὅτι ἐκεῖ, ἀκριβῶς εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο μέρος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τόσῳ ἡσύχων καὶ τοσούτῳ ὡραίων ἐκείνων σκηνῶν, ὁ δαίμων τοῦ λοιμοῦ καὶ τοῦ ὀλέθρου ἀνετίναξε διὰ τῆς πυρετώδους πτέρυγός του τὸ τρομερώτερον τῶν δεινῶν, ἀφ' ὅσα εἶδόν ποτε αἱ πεπυρακτωμέναι ἄμμοι τῆς ἐρήμου; πάθος, τόσον τρομερὸν καὶ τόσον ταχὺ, ὥστε πᾶν ἔμψυχον ὄν, ἅπαξ προσβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἔπιπτεν ὠχρὸν καὶ κατεξηραμμένον, ὡς τὸ ἄνθος τὸ ὁποῖον καυτηριάζει ὁ Σιμούν.

« Δυστυχὴς γενεὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀνέκραξε πλήρης οἴκτου ἡ Περὶ, πολὺ ἀκριβὰ πληρώνεις τὸ πρῶτον σφάλμα σου! ἄνθη τινὰ τῆς Ἐδὲμ σοὶ μένουν εἰσέτι, ἀλλὰ τὸ δηλητήριον τοῦ ὄφεως τὰ ἐμόλυνεν ὅλα! »

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔκλαιεν, ὁλόγυρά της δὲ ὁ ἀὴρ καθίστατο καθαρώτατος, διότι ὑπάρχει μαγική τις δύναμις εἰς ἕκαστον τῶν δακρύων, τὰ ὁποῖα τὰ ἀγαθοποιὰ ταῦτα ὄντα χύνουσι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, εἰς τὴν σκιὰν τῶν πορτοκαλλεῶν, τῶν ὁποίων οἱ καρποὶ καὶ τὰ ἄνθη ἔπαιζον ὁμοῦ εἰς τὴν αὔραν, ὑπὸ τὸ νεαρὸν ἐκεῖνο καὶ χαρίεν ἄλσος καὶ πολὺ πλησίον τῆς λίμνης, ἀκούει βαθὺν στεναγμὸν, ὅστις προήρχετο ἀπὸ ἀνθρώπινον ὄν, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς ἦτο ἐγκαταλελειμμένον ἐκεῖ διὰ νὰ ἀποθάνῃ. Ἄλλοτε, πλήρης ζωῆς, ὁ ἐπιθάνατος οὗτος νέος, ἔσυρε κατόπιν του τὰς καρδίας χιλίων ὑπηκόων, καὶ τώρα, ὡς νὰ μὴν ἠγαπήθη ποτὲ, κανεὶς δὲν εὑρίσκεται ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν παρασταθῇ, κανεὶς διὰ νὰ τὸν κλαύσῃ, κανεὶς δὲν ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτὸν, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπως τῷ προσφέρῃ τινὰς σταλαγμοὺς ὕδατος ἐκ τῆς λίμνης, δι'ὧν νὰ σβέσῃ τὴν καταβιβρώσκουσαν τὰ ἐντόσθιά του φλόγα. Καμμία φωνὴ ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας τόσον καλὰ ἐγνώρισε κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς του, δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ ὅπως τῷ εἴπῃ τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, τὸν τρυφερὸν ἐκεῖνον ἀποχαιρετισμὸν, ὅστις ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὦτα τοῦ ψυχορραγοῦντος ὡς μελῳδική τις μουσικὴ, καὶ ὅστις ἀναζωογονεῖ τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ σιδηροῦ τούτου κόσμου, πρὶν ἢ αὐτὴ πετάξῃ πρὸς κόσμον ἄγνωστον. Ὁ δυστυχὴς νεανίας! μία μόνη ἰδέα προξενεῖ ἐνίοτε χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν του ἐν μέσῳ τῶν βασάνων τῆς ἀγωνίας!— Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοσούτου ἤδη χρόνου ἐγνώριζε καὶ ἠγάπα περιπαθῶς, ἡ ἐρωμένη του, ἡ μνηστή του, ἐκοιμᾶτο ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ πατρικόν της παλάτιον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς λοιμώδους ἐκείνης νυκτὸς, ὅπου ὅμως ὁ ἀὴρ, δροσιζόμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος τῶν πηγῶν καὶ ἀρωματιζόμενος ὑπὸ τοῦ εὐώδους ἐκείνου ξύλου, ὅπερ παράγει ἡ γῆ τῶν Ἰνδιῶν, εἶνε ἐπίσης καθαρὸς ὡς ἡ πνοὴ, ἣν ἐκπέμπει τὸ στόμα της.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΤΡΩΝ.

ΕΤΑΞΕΙΔΕΥΑ μίαν τῶν ἡμερῶν εἴς τι μέρος τοῦ Χολστεῖν. Δὲν ὑπῆρχον τότε οὔτε σιδηρόδρομοι οὔτε ταχυπόρα ὀχήματα, ὥστε νὰ διατρέ-

χῃ τις εὐκόλως τὴν χώραν ταύτην· ἠναγκάσθην λοιπὸν νὰ συμφωνήσω μὲ ἁμαξηλάτην τινὰ, ὅστις μὲ ὡδήγει εἰς εἶδός τι διτρόχου ἐλαφροῦ ἁμαξίου μεγάλως ταλαντευομένου. Ἡ ἐντὸς τοιούτου ὀχήματος ὁδοιπορία εἶνε τῳόντι ἀνυπόφορος, ἀλλ' ὁ ἁμαξηλάτης μὲ ἔκαμνε διὰ τῶν συχνῶν συνομιλιῶν του νὰ λησμονῶ τὰ ἀνατινάγματα, ἅτινα μὲ ἐταλάντευον τρομερά. Ἦτο οὗτος χωρικός τις Χολστεϊνὸς, καὶ κατὰ συνέπειαν οὐχὶ πολυμαθής· πλὴν, πρᾶγμα ἀνεκτίμητον δι' ἕνα ταξειδιώτην, ἐγνώριζεν ἐντελῶς τὸν τόπον του καὶ τὰς ποιητικὰς ἢ ἠθικὰς παραδόσεις, αἵτινες ἐφηρμόζοντο εἰς τὰς διαφόρους τοποθεσίας, ἃς διηρχόμεθα.

Ὁτὲ μὲν βλέπων τοὺς καλούς μας ἵππους περιπλεκομένους καὶ προσκόπτοντας, ὁτὲ δὲ ἀνατιναζόμενος ἀπὸ τοῦ καθίσματός μου πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ τἀνάπαλιν, ἔφθασα εἴς τι ὑπ' αὐτοῦ προσδιορισθὲν μέρος. Εὑρέθημεν εἰς τὴν ἄκραν μικροῦ τινος δάσους, ὅπου καὶ ζῶα καὶ ἄνθρωποι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθῶσιν ἐπί τινας ὥρας· οἱ ἵπποι ἀπεζεύχθησαν, τοῖς παρετέθη ἀρκετὴ τροφὴ, καὶ ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ἐπρογεύθην ἀδελφικῶς μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ μου, ἐξέφρασα τὴν φυσικωτάτην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κάμωμεν μικρόν τινα περίπατον. Διεύθυνα τὰ βήματά μου πρὸς πεδιάδα τινὰ, θαυμασίως περιοριζομένην ὑπὸ ὀρέων καὶ δασῶν, καὶ διαχωριζομένην ὑπὸ τοῦ ἑλικοειδοῦς ῥείθρου ὡραίου τινὸς ποταμίου. Εἰς ἓν μέρος τῆς πεδιάδος ταύτης παρετήρησα σωρόν τινα πετρῶν, αἵτινες εἵλκυσαν τὴν περιέργειάν μου· ἦσαν αὐταὶ διατεθειμέναι εἰς κανονικὰ συμπλέγματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων συνέκειτο ἐξ ἐννέα μεγάλων πετρῶν, ὀρθίων κειμένων ὡς ἐὰν εἶχον ῥίζας εἰς τὸ ἔδαφος· ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς τῶν ἀθροισμάτων τούτων εὑρίσκετο μεγάλη τις ἐπίπεδος καὶ ἐπιμήκης πέτρα, ἔχουσα δεκατρεῖς ὀπάς.

Ὁ ἁμαξηλάτης μου μὲ ἠκολούθει εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην, ἐρωτηθεὶς δὲ παρ' ἐμοῦ περὶ τοῦ περιέργου ἐκείνου φαινομένου, ἐκίνησε μυστηριωδῶς τὴν κεφαλὴν, εἶτα, μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς, ἤρξατο ἀφηγούμενός μοι τὴν ἑξῆς περίεργον παράδοσιν:

« Οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι καυχῶνται ὅτι ἠξεύρουν πολλὰ διότι πολλὰ βιβλία ἀνέγνωσαν, νομίζουν ὅτι ἡ ἐπιμήκης αὕτη πέτρα ἐχρησίμευεν ὡς βωμὸς ἢ θυσιαστήριον εἰς ἐποχὴν λίαν μεμακρυσμένην, καὶ ὅτι τὰ πολλὰ περὶ αὐτὴν ἀθροίσματα ἐχρησίμευον ἐπίσης εἰς διαφόρους ἱεροτελεστίας, ὑπαγορευομένας ὑπὸ βαρβάρου τινὸς θρησκείας, ἐπικρατούσης πρὶν ἢ ὁ Χριστιανισμὸς διαδοθῇ ἐνταῦθα. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἀγράμματοι εἴμεθα πολὺ καλὰ πεπεισμένοι ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω, καὶ γνωρίζομεν καλλήτερον ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τὴν ἀρχὴν τῶν παραδόξων τούτων συμπλεγμάτων. Εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν βλέπεις τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὑπῆρχεν ἄλλοτε πλούσιόν τι καὶ τὸ ἰσχυρότερον χωρίον μεταξὺ τῶν τοῦ Κομητάτου, ἕκαστος δὲ τῶν κατοίκων του εἶχε πολὺ περισσότερα χρήματα, ἀφ' ὅσα ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐξοδεύῃ ἀφειδῶς. Ἡ δυστυχία ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἀπέβησαν ὑπερήφανοι καὶ ἀσεβεῖς· μὴ ἔχοντες πλέον ἀνάγκην νὰ ἐργάζωνται, ἀλλὰ προσλαμβάνοντες μισθωτοὺς εἰς καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν των, ἐγένοντο πάντες ἀνεξαιρέτως ἔκδοτοι εἰς τὸν πότον καὶ εἰς τὰ παιγνίδια, ὅπως διασκεδάζωσι τὴν ὀκνηρίαν των. Αἱ γυναῖκες ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῶν ἀνδρῶν, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ματαιότητα· διήρχοντο τὸν καιρόν των καλλωπιζόμεναι, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογίζοντο, εἰμὴ πῶς νὰ ὑπερβῇ ἡ μία τὴν ἄλλην κατὰ τὴν πλουσιότητα τῶν ἐφευρέσεων· οὕτω δὲ, μὴ καταδεχόμεναι νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὰ οἰκιακά των καθήκοντα, καὶ ἐγκαταλείπουσαι τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των, ἅτινα ηὔξανον ἔχοντα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἀξιοθρήνητον παράδειγμα τῶν γονέων, ἔκλειον πάντοτε τὰ ὦτα εἰς τὴν συνείδησιν ἢ τὸν λόγον θεοσεβοῦς τινος ἐρημίτου, ὅστις ὑπενθύμιζεν αὐταῖς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν κοινωνίαν χρέη των. Ἡ ἐκκλησία ἔμενεν ἔρημος, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου τῆς διαφθορᾶς ἕζων ὡς ἐθνικοί, περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζοντες εἰμὴ πῶς νὰ διασκεδάζωσι καὶ πῶς νὰ ἀπολαμβάνωσι τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν δοτῆρα αὐτῶν καὶ δημιουργόν των.

« Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ· ἡ ἀσέβεια καὶ τὰ ἁμαρτήματα τῶν χωρικῶν τούτων ἐπέσυρον ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργὴν τοῦ Παντοδυνάμου. Ἡμέραν τινὰ συνήχθησαν διὰ νὰ ἑορτάσωσι τὸν γάμον μιᾶς τῶν πλουσιωτέρων νεανίδων τοῦ χωρίου· Ἔφερον εἰς τὸ μέσον τῆς δημοσίου πλατείας μέγα κάνιστρον πλῆρες πολυτίμων κόσμων, ἐκ τῶν ἀποτελούντων μέρος τῆς προικὸς αὐτῆς, καὶ ἐπεδείκνυον κομπάζοντες τὰ κοσμήματα ταῦτα, ὅπως διεγείρωσι τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν παρευρισκομένων. Ἔστησαν μεγάλας τραπέζας, πληθούσας ἀπὸ κρέατα καὶ φαγητὰ διαφόρου εἴδους, ἀπὸ γλυκίσματα, γαλακτερὰ καὶ ἀπὸ ἀπειραρίθμους φιάλας οἴνου.

« Ἐνῷ ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὸ νὰ κορέσωσι τὴν λαιμαργίαν των, ἦλθε πρὸς αὐτοὺς ἐπαίτης τις ξένος εἰς τὸν τόπον· ἐφαίνετο δὲ λίαν ἀπηυδησμένος, καὶ ἐζήτει τεμάχιον ἄρτου. Τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ μεγάλους μυκτηρισμοὺς, καὶ τὸν εἶπον ὅτι τὰ λείψανα τοῦ συμποσίου ἀνῆκον εἰς τοὺς σκύλους τοῦ χωρίου καὶ ὄχι εἰς τοὺς ξένους. Εἰς μάτην ὁ δυστυχὴς ἐπαίτης ἐξέθετε τὴν δυστυχίαν του· τῷ εἶπον ὅτι δυστυχία δὲν ὑπῆρχε, διότι ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸ χωρίον, καὶ ὅτι αὐτὸς εἶνε ψεύστης καὶ ἀπατεών. Ὁ ἐπαίτης ἠγέρθη διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὁδοιπορίαν του, λέγων εἰς τοὺς ἀσπλάγχνους τούτους ἀνθρώπους ὅτι τοὺς ἐσυγχώρει, καὶ ὅτι παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ αὐτοῖς ἵλεως καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν τιμωρίαν, ἥτις τοῖς ἤρμοζεν.

« Ὅταν ὁ ξένος ἀνεχώρησεν, αὐτοὶ ἤρχισαν νὰ πίνωσι, νὰ εὐθυμῶσι, νὰ γελῶσι καὶ νὰ χορεύωσιν. Εἶτα, ἀπαυδήσαντες ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς εὐθυμίας, ἐπρότεινον μεταξύ των νὰ παίξωσι τὸ παιγνίδιον τῶν ὁμάδων. Τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τῶν ἀνοήτων τούτων προέβη εἰς τὴν ἀνοσιωτέραν ἀντικατάστασιν τῶν ἀπαιτουμένων σφαιρῶν καὶ τσουνίων· ἔλαβον τὰς ἀργυρᾶς λυχνίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ μερικοὺς στογγύλους ἱεροὺς ἄρτους, καὶ ἤρχισαν νὰ παίζωσι ξεκαρδιζόμενοι.

« Πάραυτα σκότος βαθύτατον διεδέχθη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ἀστραπαὶ διέσχιζον τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον γνόφον, τρομερώτατος δὲ κεραύνειος κρότος ἠκούετο πανταχόθεν. Μετὰ ταῦτα ἡ ἡμέρα ἐπανῆλθε πάλιν ὅπως φωτίσῃ τὴν πεδιάδα ταύτην, τὴν ὁποίαν βλέπεις, πλὴν φεῦ! αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες οὐδὲν ἄλλο ἐφώτισαν, εἰμὴ λίθους διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος. Ὅλοι οἱ παίζοντες καὶ χορεύοντες ἐκεῖνοι ἀνοσιουργοὶ μετεβλήθησαν εἰς πέτρας, αἵτινες ἀπετέλεσαν διάφορα ἀθροίσματα ἢ συμπλέγματα, ὡς ἦσαν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι χωρικοί. Ὁ σωρὸς οὗτος τῶν ἐννέα πετρῶν παριστᾷ τὸν ἐθνικόν μας χορόν· ἡ μεγάλη αὕτη ἐπιμήκης πέτρα εἶνε τὸ κάνιστρον τῆς νεονύμφου, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς ἐν θριάμβῳ οἱ συγγενεῖς της πρὸς ἐπίδειξιν· αἱ ἄλλαι αὐταὶ πέτραι εἰσὶν οἱ τὰς ὁμάδας καὶ τὰς σφαίρας παίζοντες.... Ἰδού, Κύριέ μου, ἡ ἀληθὴς ἱστορία τοῦ μέρους τούτου, τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν πάντοτε Αἱ χορεύουσαι πέτραι. »

Ἡ βαθεῖα πεποίθησις τοῦ ἀφηγουμένου μοι τὸ συναξάριον τοῦτο ἁμαξηλάτου μεγάλην σχεδὸν μοὶ ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν. Ἐὰν δὲν ἔδιδα ὅλως διόλου πίστιν εἰς τὸν χορὸν τῶν πετρῶν, ἐπίστευα ὅμως σταθερῶς καὶ πιστεύω πάντοτε εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ πλούτου προσγιγνομένας τῇ ἀνθρωπότητι συμφορὰς καὶ πληγάς, ὅταν οἱ ἔχοντες αὐτὸν εἰσὶν ἀσεβεῖς καὶ ὀκνηροὶ, καὶ εἰς πᾶν ἄλλο καταγίνονται ἢ πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πασχούσης ἀνθρωποτήτος, καὶ πρὸς εὐποιΐαν τοῦ πλησίον.

Ῥ.

Ο ΑΡΧΩΝ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

Οἱ ἄπιστοι εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία μας· καὶ τὰ μὲν παιδία βάλλουν ἐπὶ τῶν ἐφιππίων των πρὸ αὐτῶν, τὰς δὲ γυναῖκας ὄπισθεν αὐτῶν ἐπὶ τῶν γλουτῶν τοῦ ἵππου, καὶ κρατοῦσιν ἕνα δάκτυλον τῶν δυστυχῶν ἐκείνων μεταξὺ τῶν ὀδόντων των. (*)

Ὁ Ἄρχων Θεοδόσιος ὕψωσε τὴν σημαίαν του, καὶ περὶ αὐτὴν συνήχθησαν οἱ τρεῖς ἀνεψιοὶ καὶ οἱ δεκατρεῖς αὐτοῦ ἐξάδελφοι. Πάντες εἰσὶ κεκαλυμμένοι ὑπὸ λαμπρῶν πανοπλιῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν φέρουσι τὸν ἅγιον Σταυρὸν, καὶ φυλακτήρια διὰ νὰ τοὺς προφυλάττωσιν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἄρχων Θεοδόσιος ἵππευσεν, εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του Εὐφημίαν, ἡ ὁποία ἐκράτει τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου:

« Λάβε, ὦ Εὐφημία, τὸ ἐξ ἠλέκτρου τοῦτο περιδέραιον καὶ φύλασσέ το· καὶ ἂν μὲν ᾖσαι πιστὴ εἰς ἐμὲ, θὰ μείνῃ ἀκέραιον, ἂν δὲ ἀπιστήσῃς, ἂν τοὺς ὅρκους, τοὺς ὁποίους μοὶ ἔδωκας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, παραβῇς, θὰ κοπῇ πάραυτα τὸ νῆμα, ὦ Εὐφημία, καὶ οἱ κόκκοι θὰ πέσουν κατὰ γῆς. »

Καὶ ἀνεχώρησε, καὶ οὐδεὶς ἔμαθε πλέον περὶ αὐτοῦ, ἡ δὲ γυνή του ἐφοβήθη μὴ ἐφονεύθη, ἢ μὴ οἱ Ἄραβες ἀπήγαγον αὐτὸν αἰχμάλωτον εἰς τὴν πατρίδα των!

Ἀλλὰ μετὰ τρεῖς σελήνας ὁ Σπυρίδων Πέτροβιτ ἐπανῆλθε. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κατεσχισμένα, καὶ ἔτυπτε τὸ στῆθός του· εἶπε δὲ: « Ὁ ἐξάδελφός μου ἐφονεύθη! οἱ ἄπιστοι μᾶς κατέλαβον ἀίφνης, καὶ ἐφόνευσαν τὸν ἄνδρα σου. Μὲ τὰ ὄμματά μου εἶδον Ἄραβα, κόπτοντα τὴν κεφαλήν του· ἐγὼ δὲ μόλις ἠδυνήθην νὰ σωθῶ, διαφυγὼν τοὺς ἐχθρούς! »

Τότε ἡ Εὐφημία ἀφῆκε μεγάλην φωνὴν, καὶ πέσασα κατὰ γῆς ἐκυλινδεῖτο, διαῤῥηγνύουσα τὰ ἱμάτιά της. Ἀλλ' ὁ Σπυρίδων εἶπε: « Διατί νὰ

(*) Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ὁδηγεῖν τοὺς αἰχμαλώτους εἶνε συνηθέστατος πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἄραψιν· εἰς τὴν παραμικροτέραν φωνὴν τοῦ θύματός των, τοῦ κόπτουσι μὲ τοὺς ὀδόντας τὸν δάκτυλον.

θλίβεσαι τόσον; δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν χώραν καὶ ἄλλοι ἄνδρες καλοί; »

Καὶ τὴν ἀνήγειρεν ὁ προδότης οὕτω, καὶ τὴν παρεμύθησεν.

Ὁ κύων τοῦ Θεοδοσίου ὑλάκτει ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἵππος του ἐχρεμέτιζεν, ἀλλ' ἡ γυνή του Εὐφημία ἔπαυσε τὰ δάκρυά της, καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα κατεκλίθη μετὰ τοῦ προδότου Σπυρίδωνος.

Ὁ βασιλεὺς εἶπε τῷ Ἄρχοντι Θεοδοσίῳ: « Ὕπαγε εἰς τὸν πύργον μου εἰς Κλίσσαν, καὶ εἰπὲ εἰς τὴν βασίλισσαν νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ εὕρῃ εἰς τὸ στρατόπεδόν μου. » Καὶ ὁ Θεοδόσιος ἀνεχώρησε καὶ ὡδοιπόρησε, χωρὶς νὰ σταθῇ που, τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.

Καὶ ὅτε ἔφθασεν ἐπὶ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης τῆς Κατίνας, εἶπεν εἰς τοὺς ἱππικόμους αὐτοῦ νὰ στήσωσι τὴν σκηνήν του, καὶ αὐτὸς κατέβη πρὸς τὴν λίμνην νὰ πίῃ. Ἀλλ' ἡ λίμνη ἦν κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνοῦ ἀτμοῦ, καὶ ἤκουέ τις συγκεχυμένας φωνὰς ἐκ τοῦ ἀναβρασμοῦ ἐκείνου.

Τὸ ὕδωρ ἐκινεῖτο καὶ ἀνέβραζεν ὡς ἡ συστροφὴ τοῦ Ἱεμίζα, ὅταν βυθίζεται ὑπὸ τὴν γῆν. Ὅταν δὲ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, ὁ κοχλασμὸς ἐκεῖνος κατέπαυσε, καὶ ἰδοὺ στρατιὰ ὅλη νεανίσκων ἐφίππων ἐκάλπαζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης ὡς εἰ ἦτο παγωμένη. Καθόσον δὲ ἤγγιζον πρὸς τὴν ὄχθην, καὶ ἄνθρωποι καὶ ἵπποι ἐμεγεθύνοντο, μέχρις οὗ κατέστησαν ὡς γίγαντες ὑψηλοί, καὶ τάγματα συνίστων καὶ εὐρύθμως ἐβάδιζον, χωροῦντες διὰ τῆς πεδιάδος καὶ ἀλλόμενοι.

Καὶ ἐνίοτε μὲν καθίσταντο ἀμαυροὶ ὡς ὁ ζόφος, ἄλλοτε δὲ ἔβλεπες τὴν χλόην διὰ τῶν σωμάτων των, ἄλλοτε τὰ ὅπλα των ἠκτινοβόλουν καὶ ἐφαίνοντο ὅλοι πῦρ.

Λίφνης μαχητής τις, ἀναβαίνων μέλανα ἵππον, ἐξέρχεται τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, καὶ φθὰς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοδοσίου, περιέστρεψε τὸν ἵππον του, καὶ ἔδειξεν ὅτι ἤθελε νὰ πολεμήσῃ πρὸς αὐτόν. Τότε ὁ Θεοδόσιος ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ τρίς, καὶ κεντήσας τὸν ὑπερήφανον ἵππον του, ἐπετέθη κατὰ τοῦ φάσματος, ἀφεὶς τοὺς χαλινοὺς καὶ καταβιβάσας τὴν λόγχην.

Ὀκτάκις ἀπηντήθησαν ἐν μέσῳ τῆς πορείας αὐτῶν, καὶ ὀκτάκις αἱ λόγχαι των ἐλύγισαν ἐπὶ τῶν θωράκων των ὡς ἴριδος φύλλα. Ἀλλ' εἰς ἑκάστην συνάντησιν ὁ ἵππος τοῦ Θεοδοσίου ἔπιπτεν εἰς τὰ γόνατα, διότι ὁ ἵππος τοῦ φάσματος ἦν πολλῷ αὐτοῦ ἰσχυρότερος.

« Ἂς πεζεύσωμεν, εἶπεν ὁ Θεοδόσιος, καὶ ἂς πολεμήσωμεν πεζοὶ ἅπαξ ἀκόμη! » Τότε τὸ φάντασμα ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν ἵππον αὐτοῦ, καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ γενναίου Θεοδοσίου· ἀλλ' ἐκ πρώτης προσβολῆς ἔπεσε, χωρὶς νὰ τὸ ὠφελήσῃ οὔτε τὸ ὑψηλὸν σῶμα, οὔτε ἡ μεγάλη ἰσχύς του.

« Θεοδόσιε! Θεοδόσιε! μὲ ἐνίκησας εἶπε τὸ φάσμα· ὡς λύτρα μου θέλω σοὶ δώσει μίαν συμβουλήν· — μὴν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου, διότι ἐκεῖ σὲ περιμένει ὁ θάνατος! »

Ἡ σελήνη ἐκρύβη ὄπισθεν τῶν νεφελῶν, καὶ ἐν τῷ ἅμα καὶ μαχητὴς καὶ στρατὸς, τὰ πάντα διεσκεδάσθησαν ὡς ἀτμὸς, ἡλίου ἐπιφανέντος.

« Μωρὸς ὁ παλαιὸς πρὸς τὸν διάβολον! εἶπεν ὁ Θεοδόσιος. Ἐνίκησα δαίμονα, καὶ ἐκ τῆς νίκης ταύτης δὲν ἐκέρδησα ἄλλο, παρ' ὅτι κατεπόνησα τὸν δυστυχῆ ἵππον μου καὶ ἔλαβον πρόρρησιν ἐπαρίστερον. Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ αὕτη τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν οἰκίαν μου καὶ τὴν Εὐφημίαν. »

Καὶ τὴν νύκτα, ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενος, ἔφθασεν εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Μετανοούντων. Εἶδεν ἱερεῖς καὶ θρηνῳδοὺς μεθ' ἑνὸς νεκροθάπτου πλησίον τάφου νεωστὶ ἀνορυχθέντος, καὶ πλησίον τοῦ τάφου ἦν νεκρός τις μὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρόν του, κεκαλυμμένος τὴν κεφαλὴν διὰ μαύρου ὑφάσματος.

Καὶ ὁ Θεοδόσιος, ἐπιστήσας τὸν ἵππον αὐτοῦ, « Νεκροθάπτα, εἶπε, ποῖον θάπτετε εἰς τὸ μέρος αὐτό; » Καὶ ὁ νεκροθάπτης ἀπεκρίνατο, « Τὸν Ἄρχοντα Θεοδόσιον, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε σήμερον. »

Ὁ Θεοδόσιος ἤρχισε νὰ γελᾷ διὰ τὴν ἀπάντησίν του, ἀλλ' ἡ σελήνη ἐκρύβη πάλιν καὶ τὰ πάντα διεσκεδάσθησαν. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνηγκαλίσθη τὴν γυναῖκά του.

« Εὐφημία, δός μοι τὸ περιδέραιον ἐκεῖνο, τὸ τὸ ὁποῖον σοὶ ἐνεπιστεύθην πρὶν ἀναχωρήσω. Περισσοτέραν πίστιν δίδω εἰς τὸ ἐξ ἠλέκτρου περιδέραιον ἐκεῖνο, παρὰ εἰς τοὺς ὅρκους γυναικός. » Καὶ ἡ Εὐφημία εἶπε, « Σοὶ τὸ δίδω. »

Ἀλλὰ τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο περιδέραιον εἶχε κοπῇ, καὶ ἡ Εὐφημία εἶχε κατασκευάσει ἕτερον πανομοιότατον καὶ δηλητηριασμένον. « Δὲν εἶνε τοῦτο τὸ περιδέραιόν μου! εἶπεν ὁ Θεοδόσιος. — Μέτρησε τοὺς κόκκους του, εἶπεν ἡ γυνή του· γνωρίζεις ὅτι εἶχε ἑξήκοντα καὶ ἑπτά. »

Καὶ ὁ Θεοδόσιος ἠρίθμει τοὺς κόκκους μὲ τοὺς δακτύλους του, τοὺς ὁποίους ἔβρεχε μὲ τὸν σιελόν του ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, καὶ τὸ δραστήριον δηλητήριον ὠλίσθαινε διὰ τοῦ δέρματός του. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν ἑξηκοστὸν ἕκτον κόκκον, ἀφῆκε βαθὺν γογγυσμὸν καὶ ἔπεσε νεκρός.

Π. Γ.

ΚΟΡΑΛΛΙΩΝ ΑΛΙΕΙΑ.

Τὸ κοράλλιον εὑρίσκεται καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἔκτασιν τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀλλ' ἀναπτύσσεται ἰδίως κατὰ τὰς Ἀφρικανικὰς ἀκτὰς, καίτοι τὸ ἐν ταῖς βορείοις ἀκταῖς τοῦ μέρους τούτου τοῦ κόσμου ἐξαγόμενον ἔχει χρῶμα ἧττον στιλπνὸν καὶ ζωηρὸν τοῦ ἐξαγομένου εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἀκτὰς τῆς Εὐρώπης.

Τὸ κοράλλιον εἶνε μικρὸν δενδρύλλιον, ἢ μᾶλλον θάμνος, στερημένος φύλλων καὶ ἀντὶ πλατέων ῥιζῶν βασιζόμενος ἐπὶ καυλοῦ, ὅστις προσαρμόζεται ἐντελῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν σωμάτων, ἐφ' ὧν ἀναπτύσσεται· εἰς τρόπον ὥστε εἶνε δυσκολώτατον νὰ ἀποχωρίσῃ τις αὐτὸ ἀπὸ τῶν σωμάτων τούτων, μεθ' ὧν φαίνεται τρόπον τινὰ συγκεκολημμένον.

Ἡ αὔξησις τοῦ κοραλλίου δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὑποστηρίζοντος αὐτὸ καυλοῦ, τοῦ ἐπέχοντος τόπον ῥίζης, ἀλλ' ὑψοῦται εἰς ἁπλοῦν συνήθως στέλεχος, οὗτινος ἡ μεγαλητέρα διάμετρος δὲν ὑπερτερεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς δύο δακτύλους. Ἐκ τοῦ στελέχους ἢ κορμοῦ τούτου φύονται κλῶνές τινες, οἵτινες διακλαδίζονται πολλαπλασιαζόμενοι ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰσὶ διεσπαρμέναι μικραὶ κογχύλαι ἐν εἴδει μελισσείων κυτταρίων, ἐν ἑκάστῳ τῶν ὁποίων ἐμφωλεύει εἷς πολύπους (*), ὅστις, ἕνεκα τῶν κεχρωματισμένων καὶ σπινθηροβολούντων περὶ αὐτὸν ἀνιχνευτηρίων του, ὁμοιάζει πραγματικῶς μὲ μικρὸν ἄνθος.

Καίτοι δὲ ἐστερημένον ῥίζης τὸ κοράλλιον, κρατεῖται ὅμως μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰς τοὺς βράχους, μεθ' ὅσης δενδρύλλιον πεφυτευμένον ἐν τῇ γῇ, μὲ μόνην ταύτην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ κλάδοι του, ἀντὶ νὰ φύωνται πρὸς τὰ ἄνω, εἰσὶν ἐξ ἐναντίας ἐστραμμένοι πρὸς τὰ κάτω, ὅπερ εὐκολύνει ἀρκούντως τὴν ἐκρίζωσίν του.

Ἡ ἁλιεία τοῦ κοραλλίου γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ παρετηρήθη ὅτι εἰς ποῦς τοῦ προϊόντος τούτου εἰς βάθος 8 μέχρι 10 ὀργυιῶν, δαπανᾷ ὀκτὼ ἔτη ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν μεγαλητέραν του ἀνάπτυξιν, καὶ δεκαπέντε ἔτη εἰς βάθος 15 μέχρις 20 ὀργυιῶν. Ἡ ἁλιεία δὲ αὕτη εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος ἕνεκα τῶν ἀφθονούντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς θαλάσσας ταύτας καρχαριῶν. Ἰδοὺ δὲ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐκτελεῖται αὕτη:

Ὀκτὼ ἄνδρες, πάντες ἄριστοι κολυμβηταὶ καὶ δύται, ἐπιβιβάζονται εἰς μεγάλην λέμβον, ἥτις συνήθως καλεῖται Καρολίνη, καὶ δένοντες σταυροειδῶς δύο χονδρὰ ξύλα ἢ δοκοὺς, προσκολλῶσιν εἰς τὰς τέσσαρας αὐτῶν ἄκρας δύο στερεώτατα δίκτυα ἐν εἴδει σπυρίδων· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταυροῦ προσδένουσι στερεὸν σχοινίον, καὶ οὕτω παρεσκευασμένην καταβιβάζουσι τὴν μηχανὴν ταύτην εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, προλαμβάνοντες νὰ προσθέσωσιν εἰς αὐτὴν τὸ ἀνάλογον βάρος, ὅπως βυθισθῇ εὐκόλως.

Ὁ δύτης συνοδεύει αὐτὴν καὶ σπρώχνει τὰς ἄκρας αὐτῆς πρὸς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιελίσσεται τὸ κοράλλιον εἰς τὰς ὀπὰς τοῦ δικτύου. Τότε τὸ πλήρωμα ἐλαύνει μετὰ δυνάμεως τὴν λέμβον, καὶ οὕτως ἀποσπᾷ τὸ κοράλλιον. Συμβαίνει συνεχῶς ὥστε ὁ δύτης νὰ ἀνέρχηται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καθημαγμένος, κατὰ συνέπειαν τῶν ἀμυχῶν καὶ τῶν πληγῶν, ἃς ἐπροξένησαν αὐτῷ οἱ κλάδοι τῶν κοραλλίων. Ἐνίοτε δὲν ἀναφαίνεται ποσῶς, καὶ τότε ἐννοοῦσιν οἱ σύντροφοί του ὅτι καρχαρίας τις κατέφαγεν αὐτόν· ἀντικαθιστῶσι δὲ αὐτὸν διά τινος τῶν συντρόφων του, ὅστις μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἀφοβίας καὶ ἀταραξίας κατέρχεται εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἐργασίαν.

Οἱ ἐργάται οὗτοι ἀπέρχονται εἰς τὴν ἁλιείαν ὡς ὁ στρατιώτης εἰς τὸν πόλεμον, ἀναθέτοντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔχοντες τὴν πεποίθησιν ὅτι, ἂν ἦνε πεπρωμένον νὰ ἀποθάνωσι, τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ἀμετάκλητον ταύτην ἀπόφασιν τῆς Εἱμαρμένης.

Ῥ.

(*) Εἴδομεν εἰς τὸ περὶ κοραλλίνων νήσων ἄρθρον (Φυλλαδ. Ἑ.) ποῖα ἔντομα οἱ φυσιολόγοι ὀνομάζουσι πολύποδας· ἀνιχνευτήρια δὲ αὐτῶν καλοῦνται μικραί τινες κεχρωματισμέναι καὶ εὐκίνητοι ἶνες περὶ τὸ στόμα των, δι' ὧν, προάγοντα τὰ ἔντομα ταῦτα τὸ στόμα ἔξω τοῦ κυττάρου, λαμβάνουσι τὴν τροφὴν των ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Σ. Μ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΞΕΝΟΦΩΝ ΡΑΦΟΠΟΥΛΟΣ (*).

Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις παρουσιάζει ἡμῖν ἐνίοτε ἐκπληκτικά τινα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα μάτην πειρώμεθα νὰ κατανοήσωμεν, ὡς τὰ παράδοξα ἐκεῖνα μετέωρα, ὧν ἡ φύσις ἐστὶν ἀκατανόητος.

(*) Μία τῶν προθέσεων τῆς Ἑπταλόφου ἐστὶν ὅπως καταστήσῃ γνωστὰ τῷ Πανελληνίῳ πολλὰ ἐκ τῶν συγχρόνων ἀτόμων, ἅτινα, ὡς ἐκ τῆς ἐξιδιασμένης παιδείας καὶ τῆς ἱκανότητός των ἐν γένει, τὴν μεγαλητέραν κατέχουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν θέσιν. Κατὰ ταῦτα, μεταξὺ τῶν ἀξιολογωτέρων βιογραφιῶν τῆς ἀρχαιότητος, δὲν θέλομεν λείπει νὰ παραθέτωμεν συνεχῶς καὶ πολλῶν συγχρόνων ἐπισημοτήτων τὰς βιογραφίας.

Πολλαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀναφέρονται πρόωροι ἀναπτύξεις, καὶ ἀπὸ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου Ἑρμογένους, (*) ὅστις δεκαπενταετὴς ἐφιλοσόφει, πόσα ἄλλα μοναδικὰ φαινόμενα τεραστίας διανοητικῆς ἀναπτύξεως δὲν ἔχομεν νὰ θαυμάσωμεν; Πλὴν φεῦ! ἡ πικρὰ πεῖρα ἐπεβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι τοιαῦτα ἐξαίσια πρότυπα εὐφυΐας εἰσὶ προωρισμένα ἐπί τινα μόνον χρόνον νὰ κινῶσι τὸν θαυμασμόν μας, καὶ ἔπειτα νὰ ἐκλείπωσιν ἐκ μέσου ἡμῶν, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ φωτεινὰ ἐκεῖνα μετέωρα, ἅτινα σελαγίζουσι μὲν ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ τῆς μεγαλητέρας λαμπρότητος τὸ κυανοῦν τῶν οὐρανίων ἐκτάσεων, ἀλλ' ἐξαφανίζονται αἴφνης σβυνόμενα ἢ πίπτοντα εἰς ἀπόκεντρόν τινα γωνίαν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

Πολλοὶ νεανίαι, χρηστὰς παρέχοντες διὰ τὸ μέλλον τὰς ἐλπίδας, ἐκίνησαν πραγματικῶς τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν, καὶ κατέπληξαν διὰ τῆς προώρου διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ εὐφυΐας των τὸν κόσμον· πλὴν, φαίνεται, ἡ φύσις κατ' ἀντίστροφον λόγον τῆς διανοητικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως ἐσμίκρυνε τὴν σωματικήν των ἀνάπτυξιν, καὶ οὕτως ὁ αἰθέριος καὶ μέγας αὐτῶν νοῦς, μὴ δυνάμενος νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ ἐλαττωματικὸν ἐκεῖνο σῶμα, διέρρηξεν αὐτὸ ταχέως καὶ ἀπέπτη πρὸς ὑψηλοτέρας σφαίρας. Πολλὰ τοιαῦτα ἀγλαΐσματα ἐκλείψαντα ἐκ μέσου ἡμῶν ἔχομεν νὰ θρηνήσωμεν, ἰδίως δὲ τὸν χαριτόβρυτον καὶ κλεινὰς τὰς ἐλπίδας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρασχόντα νεανίαν ποιητὴν Ξενοφῶντα Ῥαφόπουλον, τὸ ἀγλάϊσμα τῆς Σμύρνης, τὸν χρηστὸν ἐκεῖνον νέον καὶ ἐραστὴν τῶν Μουσῶν, ὅστις ἔδυσεν εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν τὴν 9 Φεβρουαρίου 1852.

Νέος ἔτι τὴν ἡλικίαν, πολὺ νέος, παρεῖχε τὰ σημεῖα ἐξόχου εὐφυΐας, καὶ ἐκίνει τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν γνωρισάντων αὐτόν. Ἐννεαετὴς ἔγραψε διάφορα ποιημάτια, ἅτινα ἐξέδωκεν ἀνωνύμως· ἔκτοτε ἡ σπουδὴ καὶ ἡ μελέτη τῶν γραμμάτων τῶν πατρῴων ἦτο τὸ μόνον μέλημά του, ἡ μόνη του εὐχάριστος ἐνασχόλησις. Ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸν ἀπαντήσῃ τις ἄνευ βιβλίου ἀνὰ χεῖρας, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς ὥρας τῆς ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, ποτὲ δὲ ὁ κάλαμος δὲν ἔλειπεν ἐκ τῶν χειρῶν του. Μελέτη καὶ γραφὴ, ἰδοὺ ὁ σύντομος βίος του! Πόσον δὲ ἐγνώριζε νὰ ὠφελῆται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τόσον τῶν προγονικῶν ἀριστουργημάτων ὅσον καὶ τῶν συγχρόνων, καὶ ὁποῖα λαμπρὰ μαθήματα ἤξευρε νὰ ἀρύεται ἐξ αὐτῶν, τοῦτο μαρτυροῦσιν ἀρκούντως τὰ χαρίεντα προϊόντα τῆς ἀώρως σβεσθείσης διανοίας του, ἅτινα κατέλειπεν ἡμῖν ἄφθονα, καὶ ἅτινα ἀναγινώσκομεν οὐχὶ ἄνευ θαυμασμοῦ τινος. Ἐρανισθεὶς ἐκ τῆς Θιερσείου ἱστορίας τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἐν Τραφαλγὰρ ναυμαχίας, ἔπλεξεν αὐτὸ τοσούτῳ ζωηρῶς καὶ χαριέντως, ὥστε δύο ταυτοχρόνως Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τὸ καταχωρίσωσιν εἰς τὰς ἐπιφυλλίδας των.

Εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐξέδιδε τὸ ὄντως χαρίεν Περιοδικὸν Σύγγραμμά του Λ ε ι τ ρ ε ῖ ς Χ ά ρ ι τ ε ς, οὗτινος τὰ φανέντα τρία ἢ τέσσαρα φυλλάδια μαρτυροῦσι τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν σπανίαν τοῦ νεαροῦ ἐκδότου εὐφυΐαν. Δεκαεξαετὴς δὲ συνέγραψε λαμπρὸν καὶ παθητικώτατον μυθιστόρημα, ἱστορικὴν ἔχον τὴν ὑφὴν πλῆρες δὲ τραγικωτάτων περιπετειῶν καὶ ποιητικῶν καλλονῶν, ὅπερ ἀρκούντως ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῶν ὁμογενῶν, δημοσιευθὲν πρὸ χρόνων ὑπὸ τὸ ὄνομα Τ ὸ φ ρ ι κ τ ὸ ν λ ά θ ο ς. Πολλὰς ἀφῆκε τὰς ἐντυπώσεις καὶ τρυφερώτατα ἐνέπνευσεν αἰσθήματα εἰς τὰς συναισθανομένας καρδίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὡραίου τούτου μυθιστορήματος, ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον ὁ μικρὸς Συγγραφεὺς τοῦ Φ ρ ι κ τ ο ῦ λ ά θ ο υ ς ἀπέβη τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ. Τοσοῦτον δὲ ἐπιτυχῶς ὁ νεανίας ποιητὴς ἐτραγῴδησεν ἐν τῷ καθαρῷ τούτῳ προϊόντι τῆς διανοίας του τὰ πάθη τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαίων δὲν διέφυγε τὸ περίεργον ὄμμα, καὶ ἡ ὑπόθεσις τοῦ μυθιστορήματος τούτου ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόθεσις συγκινητικοῦ δράματος, τίτλον φέροντος La croix protectrice, καὶ δημοσιευθέντος πρό τινος ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ὁποίου γίνεται μνεία μετ' ἐπαίνων τοῦ Ἕλληνος Συγγραφέως.

Πολλὰ ἄλλα ποιημάτιά του, εἰς διάφορα Περιοδικὰ συγγράμματα καὶ εἰς ἐφημερίδας σποράδην ἀπαντώμενα, τυχόντα δὲ ἀρίστης ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου, διαλαλοῦσι τὴν δόξαν τοῦ τρυφεροῦ ποιητοῦ· διάφορα δὲ κατέλειπεν ἔργα ἀνέκδοτα, καὶ ἄλλα ἡμιτελῆ καὶ ἐπιθεωρήσεως χρήζοντα, διότι τὸ σκληρὸν δρέπανον τοῦ θανάτου ἐθέρισεν ἀώρως τὸν συμπαθῆ τοῦτον κρίνον.

(*) Ἑρμογένης ὁ Ταρσεὺς, υἱὸς τοῦ Καλλίπου, ζῶν περὶ τὸ 160 ἔτος πρ. Χρ. ἐφημίζετο διὰ τὴν ῥητορικὴν, καὶ δεκαπενταετὴ ὄντα τὸν ἤκουσε μετὰ μεγίστου θαυμασμοῦ ὁ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντώνιος. Μετὰ δύο χρόνους ἤρχισε νὰ δοξάζηται καὶ μὲ συγγράμματα· ἀλλ' εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔχασεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ μνημονικόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸ ἀνακτήσῃ. Ἔφθασεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ζῶν ὡς ἁπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἀπαίδευτος, διὸ καὶ ἐπαιζιπαίζετο ὑπὸ τοῦ σοφιστοῦ Ἀντιόχου, ὅστις τὸν ἐμήνυσεν ὅτι ἦτο ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνέτεμον τὸ σῶμά του καὶ εὗρον τὴν καρδίαν του τετριχωμένην. Περὶ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του συνέγραψε περὶ ῥητορικῆς βιβλία πέντε, καὶ διάφορα ἄλλα ῥητορικῆς δεινότητας καὶ τέχνης μεστὰ Συγγράμματα.

Πόσα καλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τις ἀπὸ τοιαύτην εὐφυΐαν! Εὐδαίμων ὄντως ἡ γεννήσασα αὐτὸν πατρὶς, τρισευδαίμων δὲ καὶ ἡ τεκοῦσα μήτηρ, πλὴν δυστυχεῖς ἀμφότεραι, διότι τὴν ὀλίγην χαρὰν, ἣν ἠσθάνθησαν, μετέβαλλεν εἰς πικρὰ δάκρυα καὶ εἰς θυμοβόρον ἄλγος ὁ ἀπρόοπτος θάνατος τοῦ προώρως ἐξανθήσαντος τούτου ἄνθους!

Θαυμασταὶ τῶν πολλῶν ἀξιοθαυμάστων προτερημάτων σου, πολύκλαυστον τέκνον χρηστῶν ἐλπίδων, νεαρὲ ποιητὰ τῆς Σμύρνης Ξενοφῶν Ῥαφόπουλε, θρηνοῦμεν ἐν σοὶ τὴν χάριν καὶ εὐφυΐαν, καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν τόσων σου πλεονεκτημάτων δὲν δυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν τὸ δάκρυ τὸ ῥέον ἀφθόνως. Πλὴν δέχθητι αὐτὸ ὡς ἱερὰν σπονδὴν, ἐκχυνομένην ἐπὶ τοῦ τάφου σου, ὑπὸ τὴν πένθιμον ἰτέαν τοῦ ὁποίου καθεύδεις τὸν νήδυμον τῆς ἀθανασίας ὕπνον, βαυκαλιζόμενος ἔσθ' ὅτε ὑπὸ τῶν χαριέντων ποιημάτων σου, ἅτινα κατέλειπες ἡμῖν ὡς κειμήλια, καὶ ἅτινα χρέος ἱερὸν ἔχομεν νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν ἀδιακόπως, μέχρις οὗ οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ συγγενεῖς σου εὐδοκήσωσι νὰ παρέξωσιν ἡμῖν τὴν ἔξοχον εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἴδωμεν τὰ διάφορα ἄνθη τῆς λαμπρᾶς φαντασίας σου εἰς μίαν συντεθέντα ἀνθοδέσμην.

Ἡ αἰσθηματικὴ Ἑπτάλοφος προθύμως θέλει παρέχει τὰς στήλας αὐτῆς ὁσάκις, πρόκειται νὰ μέλῃ ὁ καθεύδων Ξενοφῶν ὡς ἀπὸ τοῦ τάφου κύκνειόν τι ᾆσμα, καὶ θεωρεῖ ἑαυτὴν εὐτυχῆ διότι συντελέσει ἐν μέρει εἰς ἀπαθανατισμὸν τῶν ὡραιοτέρων προϊόντων τῆς διανοίας αὐτοῦ. Τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι δεκαπενταετὴς συνέθεσε τὸ χαριέστατον εἰδύλλιον, ὅπερ καταχωρίζομεν σήμερον ἐν τῇ σελίδι τῆς ποιήσεως, ἐφάμιλλον τῶν εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου καὶ Βίωνος καὶ Μόσχου;

Ἡ θλῖψις, ἣν ἐπροξένησεν ὁ ἄωρος θάνατος τοῦ νεαροῦ τούτου ποιητοῦ, ἦτο γενικὴ, καὶ ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου ὡς κοινὸν ἀτύχημα. Ὁ περιοδικὸς τύπος ἀνήγγειλλεν ὅτι οὐ σμικρὸν κενὸν ἀφῆκεν ὁ πρόωρος οὗτος θάνατος, ὁ δὲ ἀξιότιμος ἐκδότης τῆς Ἐφημερίδος τῆς Σμύρνης, ὅστις ἔχαιρε τὰς συμπαθείας τοῦ νέου ποιητοῦ, ἐδήλωσεν ἰδίως τὸ ἄισθημά του, παραχωρήσας ἐν τῇ πενθησάσῃ ἐφημερίδι του τὸν τόπον, ὃν ἤθελεν ἀποποιηθῆ καὶ εἰς τὸ κάλλος καὶ εἰς τὸ γένος καὶ εἰς τὸν πλοῦτον, καὶ ὡς τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν τὸ παρὰ πόδας γλαφυρώτατον ἐπικήδειον ἐκφωνήσας:

« Ἀπωλέσαμεν μίαν ὡραίαν, μίαν φιλότιμον ψυχήν. Ἐκ τῆς χορείας τῆς νέας γενεᾶς τῆς Σμύρνης ἀπέπτη, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἓν πνεῦμα εὐφυὲς καὶ ἀνθηρὸν, μία καρδία εὐαίσθητος, εὐγενὴς καὶ γενναία.

« Τὸν Ξενοφῶντα Ῥαφόπουλον κατέφλεγεν ὁ ἔρως τῶν γραμμάτων, ὁ ἔξοχος οὗτος πρὸς τὰς θυγατέρας τῆς Μνημοσύνης πόθος, ὅστις ποτὲ δὲν ἀναπαύεται, ἀλλ' αὐξάνει ὑπερβαλλόντως καθόσον σχετίζεταί τις μετ' αὐτῶν, καὶ ὅστις πολλὰς ἐνθέρμους ψυχὰς τῷ τάφῳ προπέμψας ἐθυσίασεν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ περιφανοῦς καὶ ὑψηλοῦ Πανθέου, ὅπου φυλάττεται ὁ ἀστερόεις στέφανος δευτέρας τινὸς ἀθανασίας, τῆς ἀθανασίας τῆς ἐπιγείου, πρὸς ἣν ὁ δρόμος εἶνε φεῦ! οὐχ' ἧττον τοῦ πρὸς τὴν οὐράνιον ἐκείνην, ἀκανθώδης καὶ δύσβατος.

« Τῷ ὄντι· ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐγείρωμεν εἰς τὸν Ξενοφῶντα Ῥαφόπουλον μνημεῖον, ἂν εἰς τὰς χεῖράς μου ἐδίδετο ἡ σμίλη τῆς τέχνης τοῦ μαρμαροποιοῦ, τοιαύτην τινὰ ἤθελον ἐγγλύψει εἰκόνα ἐπὶ τοῦ στερεοῦ λίθου· — τὸν Ξενοφῶντα Ῥαφόπουλον, κλίνοντα τὸ γόνυ καὶ ἀποθνήσκοντα πρὸ τοῦ ἀδαμαντίνου τεμένους τῶν Πιερίδων, καὶ ἐκεῖ πέριξ διεσπαρμένα, λύραν τινὰ τεθραυσμένην, δᾷδα σβεννυομένην καὶ βίβλους· τὰς βίβλους τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἠξίωσαν ἀσπασμοῦ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς αἱ Μοῦσαι εἰς τοὺς σεμνούς των ἔρωτας, καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν ὁποίων ὁ νέος οὗτος ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας ἐνέκυπτεν ἀκορέστως, εὑρίσκων αὐτόθι τὰς ποθεινοτέρας καὶ ἴσως μόνας τέρψεις του. Διότι αἱ συνήθεις τῶν νέων διασκεδάσεις δὲν εἶδα νὰ ἦσαν αἱ ἰδικαί του ποτέ.

« Τώρα, ἰδοὺ ὁ Ξενοφῶν Ῥαφόπουλος ἐνώπιον ἡμῶν νεκρός. Δὲν ἐργάζεται πλέον ὁ νοῦς· ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη. Δὲν πάλλει πλέον ἡ καρδία τοὺς καλοὺς παλμοὺς ἐκείνους τῆς συλλήψεως μιᾶς ἰδέας, ἥτις, ὅταν μάλιστα ἐξεφράσθη καθὼς ἐσκίρτησεν ἐντὸς τῶν στέρνων τοῦ ποιητοῦ της, τῷ φαίνεται τιμαλφεστέρα διαδήματος. Οὔτε, ἀκινήτων τὴν ὥραν ταύτην, κατέχεται ὑπὸ τῶν ἐκστάσεων, καθ'ἃς ὁ μὲν νοῦς τοῦ ποιητοῦ εἶνε Χερουβὶμ, τὸ δὲ μέτωπον ὄρος Σινᾶ, φλεγόμενον καὶ φέρον ὡσανεὶ Θεόν.

« Ὦ! ἡ φλὸξ αὕτη, ἐντὸς τῆς ψυχῆς ἐμφωλεύουσα, καταβιβρώσκει καὶ τήκει τὸ σῶμα! τὸ πιστεύω· καὶ ἡ ζωὴ καταναλίσκεται ταχύτερον. Οὕτως ἡ ζωὴ τοῦ Ξενοφῶντος Ῥαφοπούλου κατηναλώθη, εὐροῦσα ἄλλως τε καὶ τὸ πτωχὸν σῶμα ἀβρῶς καὶ ἀσθενῶς διωργανισμένον.

« Σὲ ἐφέραμεν λοιπὸν, ὦ Ξενοφῶν, μέχρι τοῦ τάφου. Ἡμεῖς σὲ ἐφέραμεν σήμερον, ἄλλοι θέλουν φέρει ἡμᾶς αὔριον·

Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθεὶς,
ὀλίγη δὲ κεισόμεθα, κόνις ὀστέων λυθέντων.

Οἱ ἄνθρωποι παρέρχονται, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος μένει. Προσφέρω εἰς σὲ κατὰ χρέος τιμὴν, τὴν οποίαν

οὐδ' εἰς τὸν πλοῦτον ἤθελα ἀπονείμει οὐδ' εἰς τὰ ἀξιώματα. Ὄχι διότι, ἀποδίδοντα τὴν ψυχὴν εἰς τὸν Πλάστην τὰ χείλη σου, ἐψιθύρισαν σπαραξικαρδίως τὸ ὄνομά μου ἐντὸς τῆς τελευταίας σου ἀγωνίας· ὄχι διότι ἤμην φίλος σου· ἀλλὰ διότι μεταξὺ τῆς νεολαίας τῆς Σμύρνης, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς, Ξενοφῶν, πολὺ διέπρεπες, ἐνώπιον τῶν ἰδικῶν μου τοὐλάχιστον ὀφθαλμῶν.

« Κλαίω τοὺς γονεῖς σου· ἤλπισαν πολὺ παρὰ σοῦ, καὶ ὅταν ἐλπίσῃ τις πολὺ παρά τινος, καὶ υἱοῦ μάλιστα, ἡ αἰφνίδιος παντελὴς ἀπώλεια εἶνε τὸ πικρότερον τῶν ἀψινθίων, τὸ δριμύτερον τῶν τραυμάτων.

« Ἤλπισα καὶ ἐγὼ πολὺ εἰς σέ, ἀλλ' ἔπεσες ἄνθος ἔτι. Σὲ λυποῦμαι καὶ ὡς ἄνθος ξηρανθὲν ἀκαίρως, καὶ ὡς μέλλοντα καλὸν καρπὸν εὐρώστως ἀναπτυσσόμενον πλὴν κοπέντα, καὶ ὡς συναναστρεφόμενόν μου ἀγαθὸν καὶ νοήμονα, τοῦ ὁποίου ἀπεστερήθην, καὶ ὡς νέον ἐνάρετον ὅστις ἐξέλιπε τῆς κοινωνίας, καὶ ὡς πατριώτην γνήσιον ὃν ἀπώλεσεν ἡ μεγάλη πατρίς. Πνεῦμα ἐμβριθὲς καὶ γόνιμον, καρδία χρηστὴ καὶ εἰλικρινὴς, ζωὴ ἀνεπίληπτε, σὲ λυποῦμαι προσέτι καὶ τιμῶ ὡς ἄνθρωπον ὅστις, ἀποδίδων τὴν ψυχὴν εἰς τὸν Κύριον, οὐκ ἐπελάθετο τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου. Μετέλαβες, Ξενοφῶν, τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Σὲ ἀγαπῶ καὶ διὰ τοῦτο πολύ!

« Καὶ βέβαια, ἡ ποιητική σου καρδία δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ ἦνε ἄθρησκος. Ποιητικὴ καρδία δὲν εἶνε ἄθρησκος ποτέ.

« Καὶ σήμερον λοιπὸν σὺ πτερυγίζεις ἐλεύθερος εἰς τὸν ἄϋλον κόσμον, ὁπόθεν καταπέμπονται αἱ εὐγενεῖς ἰδέαι καὶ αἱ γενναῖαι ὁρμαὶ, καὶ εἶσαι ὅλος ἰδέα καὶ ἀγάπη. Ζῆθι ἐν μοναῖς μακάρων, εὐφραίνου μετὰ δικαίων, ἔχε τὴν μνήμην αἰωνίαν τῶν ἀγαπησάντων σε ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης καὶ τιμησάντων σε, καὶ.... ὁ νεκροθάπτης ἂς θάπτῃ! »

Ῥ.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

ΓΕΝΙΚΗ ἐπικρατεῖ ἰδέα, ὅτι οὐδὲν Κράτος ἔχει πολυτιμοτέραν καὶ λαμπροτέραν συλλογὴν θησαυρῶν, ὅσην ἡ Ῥωσσικὴ Αὐτοκρατορία. Ἰδοὺ ἔκθεσις ἱστορικοῦ τινος ἐκ τῶν συγχρόνων, βεβαιοῦσα τὴν ἰδέαν ταύτην:

« Αἱ τιάραι, τὰ στέμματα, τὰ σκῆπτρα καὶ αἱ σφαῖραι τῆς Ῥωσσικῆς Αὐτοκρατορίας εἰσὶν ἀναντιῤῥήτως ἡ τιμαλφεστέρα καὶ πολυτιμοτέρα ὑπάρχουσα συλλογὴ πολυτίμων λίθων. Τὸ ἀρχαιότερον τῶν Ῥωσσικῶν στεμμάτων εἶνε τὸ τοῦ Βλαδιμήρου τοῦ Μονομάχου, δωρηθὲν πρὸς τοῦτον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ· εἶνε ἐργασία Βυζαντινὴ μετὰ μεγάλων ἀδαμάντων καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων. Τὸ στέμμα τοῦ Μεγάλου Πέτρου εἶνε ἀνώτερον τούτου, ἀλλὰ τὸ τῆς Αἰκατερίνης Α' καὶ Πέτρου τοῦ Β' ὑπερβαίνουσι τὰ πρῶτα διπλασίως κατὰ τὴν ἀξίαν. Μετὰ ταῦτα λογίζονται τὰ τοῦ Ἰωάννου Ἀλεξίοβιτς καὶ Ἀλεξάνδρου Α', τὸ τῆς Ἐλισάβετ, καὶ τέλος τὸ τοῦ Νικολάου Α' καὶ τῆς συζύγου του Φαιδοροβνας. Ἕπονται δὲ τούτοις τὰ στέμματα τῶν κατακτηθέντων βασιλείων τῆς Πολωνίας, τῆς Γεωργίας, τῆς Σιβηρίας, τοῦ Ἀστραχὰν, τοῦ Καζὰν, κτλ.

« Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπαντήσῃ τις λαμπροτέραν συλλογὴν ἀδαμάντων, βριλλαντίων, ἀνθράκων, σμαράγδων, μαργαριτῶν καὶ χρυσοῦ ἐν ἄλῃ Αὐλῇ ὡς τὴν τῆς Ῥωσσίας. Ὡς ἰδίως δὲ ἐξέχοντα μεταξὺ τῶν πολυτίμων κειμηλίων τῶν βασιλικῶν της θησαυροφυλακίων θεωρητέα τὰ στέμματα, ἅτινα ἔφερον κατὰ τὴν στέψιν των Ἀλέξανδρος ὁ Β' ὁ νῦν αὐτοκρατορεύων τῆς Ῥωσσίας καὶ ἡ σύζυγός του Μαρία Ἀλεξανδροβνα. Σύγκεινται ταῦτα ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας, θαυμασίου μεγέθους καὶ θαυμασιωτάτης ὁμοιότητος καὶ καλλονῆς, ἐπικοσμοῦνται δὲ ὑφ' ἑνὸς ἄνθρακος ἀπαραμίλλου μεγέθους καὶ μυθώδους ἀξίας. Τὸ σκῆπτρον τῶν αὐτῶν ἡγεμόνων σύγκειται ἐκ χρυσίου καὶ ἀδαμάντων, τοὺς ὁποίους οἱ ἀδαμαντουργοὶ τῆς Εὐρώπης ἐπωνόμασαν τοὺς πρωτίστους τοῦ κόσμου. Ἡ γῆϊνος σφαῖρα ἐπίσης, (ἣν συνήθως φέρουσιν οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Εὐρώπης μετὰ τοῦ σκήπτρου), εἶνε ὅλη ἐκ χρυσοῦ καθαρωτάτου μετὰ δύο πλατέων ζωνῶν, συγκειμένων ἐξ ἀλύσσεως τετρακοσίων μονολίθων, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἐτιμήθη ἀντὶ δύο χιλιάδων λιτρῶν. Τὸ αὐτοκρατορικὸν ξίφος εἶνε ἐπίσης χρυσοῦν καὶ ἀδαμάντινον, καὶ ἔχει τεσσάρων ποδῶν μῆκος· τοῦτο, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκστρατεύει αὐτοπροσώπως, ἐμπιστεύεται πρὸς τὸν Ἀρουζέϊνιτς, τουτέστι τὸν Ἀρχικοντόσταυλον τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅστις ἀκολουθεῖ τὸν Κζάρον.

« Μεταξὺ των πολυτίμων κειμηλίων τῆς Ῥωσσικῆς Αὐτοκρατορίας δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν ἐπίσης καὶ τὸν θρόνον τοῦ Κζάρου Μιχαὴλ Φεοδώροβιτς. Ὁ θρόνος οὗτος, κοινῶς ἐπικαλούμενος ἀδαμάντινος θρόνος, γέμει ἀνεκτιμήτων λίθων· εἶνε δὲ δῶρον τῆς Ἀρμενικῆς ἑταιρίας τοῦ Ἰσπαχὰν πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Μεγάλου Πέτρου Ἀλέξιον Μιχάλοβιτς. Ὄπισθεν τοῦ ἐρείσματος αὐτοῦ εἶνε ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφὴ, ἐπὶ χρυσῆς πλακὸς κεχαραγμένη: « Τοῦ κραταιοτάτου « καὶ ἀνικήτου Αὐτοκράτορος τῶν Μοσχοβιτῶν Ἀ- « λεξίου εὐτυχῶς βασιλεύοντος ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ « θρόνος οὗτος, κατασκευασθεὶς ἐκ τῶν ἐπιτηδει- « οτέρων τεχνιτῶν, ἔστω οἰωνὸς ἄριστος τοῦ « οὐρανοῦ καὶ ἀδιάκοπος εὐτυχία. Μ.Χ. 1699. »

« Ὁ δὲ Χρυσοῦς λεγόμενος ἕτερος θρόνος τοῦ Ἀλεξίου Μιχάλοβιτς συνίσταται ἐκ 4,500 ἀνθράκων, 8,000 καλαΐδων (περουζέδων) καὶ μαργαριτῶν, δύο παμμεγίστων τοπαζίων καὶ τεσσάρων ἔτι μεγαλητέρων ἀμεθύστων.

« Ὁποῖος τῳόντι ἀκτινοβόλος Γαλαξίας εἶνε ἡ συλλογὴ αὕτη τῶν πολυτίμων λίθων τῆς πλουσίας ταύτης Αὐτοκρατορίας! ἀξίζει ὁλόκληρον Ἐπικράτειαν! Τὰ ξένα στέμματα ἐξ ἄλλου, τὰ σκῆπτρα, αἱ σφαῖραι, τὰ ξίφη, αἱ βακτηρίαι καὶ οἱ θρόνοι, κατὰ κατάλογον τῶν αἰώνων τοῦ πελωρίου τούτου καὶ ἀχανοῦς Κράτους, διηγοῦνται καὶ ταῦτα τὴν ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν, ἅπερ συνεχωνεύθησαν εἰς αὐτὴν καὶ ἤδη ἔπεσον διὰ παντὸς εἰς λήθην. Εἶνε τῳόντι τὰ μόνα ἐναπομείναντα μνημεῖα, αἱ μόναι ἡμισβεσθεῖσαι γραμμαὶ τῆς σκοτεινῆς ἱστορίας τῶν κατακτηθέντων τούτων ἐθνῶν, τὰ μόνα ἴχνη ἐξ ὧν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀναγνωρίσῃ σήμερον τὴν ποτὲ ὕπαρξίν των, καὶ νὰ ἀναδράμῃ εἴς τινα χρονολογίαν τούτων. »

Σ. Ξ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ. — Ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς ὑπόκεινται εἰς παραδόξους ἰδιοτροπίας, δὲν εἶνε διόλου παράξενον ἂν βλέπωμεν ἐνίοτε καὶ τοὺς μουσικοὺς πάσχοντας ἐκ τοῦ ὅλως ἀνεξηγήτου τούτου πάθους. Ἰδοὺ τινὲς ἐκ τῶν περιφημοτέρων ἰδιοτροπιῶν τῶν ὀπαδῶν τούτων τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος, ἐξ ὅσων διέσωσεν ἡμῖν ἡ σύγχρονος ἱστορία.

Ὁ Γλούκ, ὅταν ἤθελε νὰ ἐμπνευσθῇ, ἐσυνείθιζε νὰ κάθηται ἐν τῷ μέσῳ ὡραίου λειμῶνος. Εἰς τοιαύτην θέσιν εὑρισκόμενος, μὲ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐνώπιόν του καὶ μὲ φιάλην πλήρη καμπανίτου οἴνου εἰς χεῖρας, συνέθεσε τὰς δύο του Ἰφιγενείας, τὸν Ὀρφέα του καὶ πλεῖστα ἄλλα μουσικὰ τεμάχια, ἄξια θαυμασμοῦ.

Ὁ Σάρτης ἐξ ἐναντίας ἤθελε εὐρύχωρόν τινα θάλαμον, μόλις φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας, κρεμαμένης κατὰ τὸ μέσον τῆς στέγης. Ἐκεῖ μόνον ἐπετύγχανε κατὰ τὸ διάστημα τῶν σιωπηλοτέρων ὡρῶν τῆς νυκτὸς νὰ ἐμπνέεται μουσικὰς ἰδέας.

Ὁ Μοζὰρ τότε μόνον συνέθετε μετ' ἐπιτυχίας, ὅταν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ πράξῃ τοῦτο, καὶ ὅταν ἔφθανεν ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως· ἡ ἀνάγκη αὕτη ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἰσχυρότερον κέντρον.

Ὁ Σιμαρόζας ηὐχαριστεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῆς συγχύσεως εὑρισκόμενος, καὶ ἤθελε νὰ περιστοιχίζεται ὑπὸ τῶν φίλων του ὅταν εἰργάζετο. Συνέβαινε πολλάκις νὰ γράψῃ ἐν διαστήματι μιᾶς μόνης νυκτὸς τὰ σχέδια ὀκτὼ ἢ δέκα ὡραίων ἤχων, τὰ ὁποῖα ἀπετελείωνε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐλθόντων πρὸς ἐπίσκεψίν του.

Ὅταν ὁ Γρετρὺ ἐπεθύμει νὰ ἐμπνευσθῇ ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ οἴστρου, ἤρκει νὰ βλέπῃ εὔθυμα καὶ ἱλαρὰ πρόσωπα, ἢ ἁπλῶς τὴν γραφικωτάτην θέαν τοῦ ἄλσους τῶν πέριξ τοῦ χωρίου του ἐρημητηρίων.

Ὁ Σακκίνης οὔτε μίαν σειρὰν ἠδύνατο νὰ συνθέσῃ, ἂν δὲν εἶχε παρ' αὐτῷ τὴν σύζυγόν του καὶ ὅταν δὲν ἀκκίζετο πλησίον του ὁ γάτος του, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὑπερβαλλόντως.

Ὁ Παζιέλλος συνέθετεν ἐντὸς τῆς κλίνης του εὑρισκόμενος· μεταξὺ δὲ τῶν σινδόνων αὐτῆς ἔγραψε τοσαῦτα ἀριστουργήματα, πλήρη χάριτος καὶ ἀφελείας.

Ὁ Ζιγκαρέλλης ὑπηγόρευε τὸ μουσικὸν τεμάχιον, ὅπερ συνέλαβεν ἐν τῷ νῷ, ἀφοῦ ἀνεγίνωσκε τεμάχιόν τι τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἢ Λατίνου τινὸς συγγραφέως.

Ὁ Χαϊδν, φύσει κατηφὴς καὶ φίλος τῆς ἐρημίας ὡς ὁ Νεύτων, ἀφοῦ ἔθετεν εἰς τὸν δάκτυλόν του τὸ δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἐδωρήσατο αὐτῷ Φριδερῖκος ὁ Β' καὶ τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι τὸν ἐβοήθει πρὸς ἔξαψιν τῆς φαντασίας του, ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου του, καὶ ἐν διαστήματι λεπτῶν τινῶν ὑψοῦτο μετάρσιος ἡ φαντασία του εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Ἀγγέλων.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΥ. — Πολλὰ πράγματα ἐκθετόμενα διὰ τοῦ λόγου φαίνονται παραμικρὰ, ἀλλ' ἐκπλήττουσιν ἡμᾶς ἀκολούθως, ὅταν ἀκριβεῖς ὑπολογισμοὶ καταδείξωσι τὸ μέγεθος αὐτῶν. Ἰδοὺ δύο τοιαῦτα παραδείγματα:

Λέγεται ὅτι ὁ Σήσας, ἐφευρὼν παιγνίδιόν τι, καλούμενον Σανδράτς ἢ Σσὰχ (ἐλκυστίνδα), προσέφερεν αὐτὸ τῷ ἡγεμόνι, ζητήσας παρ' αὐτοῦ ὡς ἀμοιβὴν τῆς ἐφευρέσεώς του κόκκους σίτου, ἕνα μὲν διὰ τὸ πρῶτον τετραγωνίδιον τῆς σανίδος τοῦ σανδρατσίου, δύο διὰ τὸ δεύτερον,

τέσσαρας διὰ τὸ τρίτον, ὀκτὼ διὰ τὸ τέταρτον, δεκαὲξ διὰ τὸ πέμπτον, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ ἑξηκοστοῦ τετάρτου τετραγωνιδίου, εἰς ὅσα διαιρεῖται ἡ σανὶς τοῦ παιγνιδίου τούτου. Ὁ ἡγεμὼν, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, θεωρήσας μικρὸν τὸ αἴτημα, συγκατένευσε καὶ διέταξε νὰ τῷ δοθῶσι τὰ ζητούμενα. Ἀλλ' οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ μαθηματικοῦ Σήσα ἔδειξαν αὐτῷ, πρὸς μεγίστην του ἔκπληξιν, ὅτι τὸ ποσὸν τῆς αἰτουμένης προσφορᾶς συνεποσοῦτο ἀπὸ κόκκους 18,446,774,073,709,551,615, τόσους δηλαδὴ κόκκους ὅσους ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἐὰν ἦτο ξηρὰ καὶ ἐσπείρετο, ἤθελε δώσει εἰς δεκαοκτὼ θερισμούς· ἢ ἐὰν ἤθελεν ἀποταμιευθῇ ὁ σῖτος οὗτος, ἤθελον χρειασθῇ 91,522 σιταποθῆκαι, ἑκάστης τῶν ὁποίων ἡ τετραγωνικὴ βάσις νὰ ἔχῃ περίμετρον 14,400 ποδῶν καὶ ὕψος 20, ὑποτιθεμένου πάντοτε ὅτι εἰς κυβικὸς δάκτυλος χωρεῖ 450 κόκκους σίτου.

—Ἄνθρωπός τις ἐζήτησε νὰ φιλευθῇ ὑπό τινος φίλου του μὲ ἐξ φαγητὰ τόσας φορὰς, ὅσας ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἡ μετάθεσις τῶν φαγητῶν τούτων. Ὁ φίλος, μὴ ἐμβατεύσας εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ μέγεθος τῆς προτάσεως ταύτης, ἀπεδέξατο αὐτὴν προθύμως· ἀλλ'ἀκολούθως μετεμελήθη ἀρκετὰ, ὅταν ὑπελόγισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἑστιάσῃ τὸν φίλον του 720 φορὰς κατὰ τὴν γενομένην μετάθεσιν τῶν φαγητῶν, καὶ ὅτι μόλις καὶ μετὰ βίας ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεώς του ταύτης εἰς διάστημα δύο ἐτῶν.

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΔΕΝΔΡΑ. — Ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς τὸ Κομητάτον Ἐσσὲξ, ὑπάρχει τεραστία δρῦς, ἀριθμοῦσα ἡλικίαν πολλῶν αἰώνων, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ Ἄγγλοι ἀποκαλοῦσιν Fairlop. Ὁ κορμός της ἔχει περιφέρειαν 56 ποδῶν, ἐκ δὲ τοῦ στελέχους ἀναφύονται ἕνδεκα παχύτατοι κλάδοι, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ ἐκτείνεται εἰς περίμετρον 500 ποδῶν. Ἐπὶ πολὺν χρόνον, τὴν 2 Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, συνεκροτεῖτο αὐτόθι μεγάλη καὶ περίφημος ἀγορὰ, εἰς οὐδὲν δὲ παράπτηγμα ἦτο συγκεχωρημένον νὰ ὑψοῦται ἐκτὸς τοῦ περιβόλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ γιγάντειος αὕτη δρῦς δὲν ἤθελε ῥίπτει τὴν σκιάν της.

— Πρό τινων ἐτῶν ἡ κεραυνὸς κατέστρεψεν ἕτερον παμμέγιστον δένδρον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Κονεκτικούτης, τὴν δρῦν τοῦ Χάρτου ἐν Σαρτφόρδῃ· τὸ τεράστιον τοῦτο δένδρον περιελάμβανε πολλῶν ποδῶν ἔκτασιν, ὁ δὲ κορμός του τόσον παχὺς ἦτο, ὥστε ἐν μόνον κοίλωμά του ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ εἰκοσιεπτὰ ἄτομα. Κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους ἦτο σεβαστὸν παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, θεωρούμενον παρ'αὐτῶν ἐνδιαίτημα θεότητός τινος. Οἱ Ἱσπανοὶ τὸ ἐσεβάσθησαν ἐπίσης, διότι δὲν περιεῖχε θησαυρούς. Ἀκολούθως ἀπέβη ἱερὸν διὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς, οἵτινες ὑπὸ τὸν πυκνότατον φλοιόν του ἔκρυψαν τὸ ἐπίσημον κείμενον τοῦ ὑπὸ Καρόλου τοῦ Β' τῷ 1662 παραχωρηθέντος αὐτοῖς Συνταγματικοῦ Χάρτου.

— Τί δὲ εἴποι τις περὶ τοῦ πελωρίου ἐκείνου καὶ εὐεργετικωτάτου κοκκοφοίνικος τῆς Μαδαγασκάρης, ὅστις παρέχει εἰς τοὺς Ἰνδοὺς ἄρτον, ὕδωρ, οἶνον, ὄξος, ῥακῆν, γάλα, ἔλαιον, μέλι καὶ σάκχαριν, καὶ ἐκ τῶν κλάδων, φύλλων καὶ ἰνῶν τοῦ ὁποίου κατασκευάζονται βελόναι, κλωσταὶ, ἐνδύματα, ἀγγεῖα, κάνιστρα, χάρτης, ἱστοὶ πλοίων, πανία καὶ σχοινία;

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. — Φαίνεται ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γυνὴ ἐγένετο αἰτία τῆς ἐξώσεως τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τοῦ παραδείσου, ἀντεκδικούμενος ὁ ἀνὴρ ἔλαβεν αὐτὴν κύριον θέμα τῶν ἐπικρίσεών του. Ἰδοὺ τί ἀπανθίζομεν ἔκ τινος βιβλίου, περὶ γυναικὸς πραγματευομένου:

— Ἡ γυνὴ εἶνε οἰκιακὸς δαίμων, τὸ παίγνιον τῶν ἀνοήτων καὶ ὁ ὄλεθρος τῶν σοφῶν.

— Τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ φιλία μεταξὺ δύο γυναικῶν, ὅταν πρόκειται νὰ συνομώσωσι κατὰ τρίτης.

— Παρὰ ταῖς γυναιξὶν ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ ἔρως εἰσὶ δύο δράκοντες, ἐξ ὧν ὁ εἷς πρέπει νὰ φάγῃ τὸν ἄλλον.

— Τὴν γυναῖκα δὲν θὰ ἐλύπει ὁ στοχασμὸς ὅτι γηράσκει, ἐὰν αἱ ῥυτίδες ἀνεφαίνοντο παντοῦ ἀλλοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Ὁ ἔρως κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν ὡς ἄλλη σπάθη τοῦ Δαμοκλέους.

— Δὲν γίνεται ἐρώτησις βαρβαρωτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἤθελέ τις κάμει εἰς γυναῖκα περὶ τῆς ἡλικίας της.

— Ἡ γλυκύτης τῶν γυναικῶν εἶνε ὡς ἡ τοῦ γάλακτος, τὸ ὁποῖον κόπτει.

— Γαλῆ παίζουσα μὲ ποντικὸν πρὶν ἢ τὸν πνίξῃ, παριστάνει πιστὴν εἰκόνα ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὴν δεσποτείαν.

« Ἡ γυνή σου εἶνε ῥόδον, ἔλεγον εἰς τυφλὸν ποιητήν. — Τὸ ὑπώπτευα ἀπὸ τὰς ἀκάνθας του, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ἠρώτησάν ποτε τὸν Μίλτωνα ἂν ἐμελέτα νὰ διδάξῃ πολλὰς γλώσσας εἰς τὰς θυγατέρας του. « Εἰς τὰς γυναῖκας, ἀπήντησεν, ἀρκεῖ ἡ μία τὴν ὁποίαν ἔχουν. »

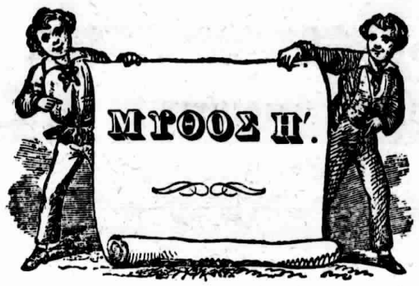

ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΡΙΝΙΟΝ.

Ἕνας ὄφις, γειτονεύων ποτὲ μ' ἕνα χρυσοχόον,
(κάκιστον τωόντι πρᾶγμα, γείτων ἓν τοιοῦτο ζῶον!)
ἐμβῆκε ζητῶν νὰ φάγῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του,
πλὴν φαγεῖ δὲν ηὗρεν ἄλλο παρὰ ἓν καλὸν ρινίον,
καὶ μὲ τὸ μωρὸ μυαλόν του
ἤρχισεν ἀψὰ νὰ γλείφῃ μὲ τὴν γλῶσσαν τὸ θηρίον.
Τὸ ῥινὶ δὲν ἐθυμώθη
ἀλλ' ἐπρόσμενε, κι 'ὡς εἶδε πῶς ἡ γλῶσσά του φαγώθη,
τότε εἶπεν εἰς τὸν ὄφιν: "Ὦ! τῆς τρέλλας τῆς μεγάλης!
" τί κάμνεις, ἀνόητέ μου; μὲ σκληρότερον τὰ βάλλεις,
" καὶ πρωτοῦ ἐσὺ νὰ πάρῃς ἀπ' ἐμὲ ἀκίδα μίαν
" τὰ ὀδόντιά σου θὰ σπάσῃς· ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἄλλο
παρὰ τὴν πολυκαιρίαν. "
Νὰ ἓν μάθημα μεγάλο:
Ὅσοι τοὺς ἀξιωτέρους ὡσὰν σκύλοι τοὺς δαγκάνουν,
ὡς ὁ ὄφις τοῦ Αἰσώπου ἄξιον μισθὸν λαμβάνουν.

Πῶς νὰ ἐρεθίζῃ τις τὰς νεναρκωμένας βδέλλας.

Αἱ βδέλλαι λογίζονται ἐν τῶν κυριωτέρων θεραπευτικῶν μέσων τῆς ἰατρικῆς. Ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὁ ἐπιμονώτερος ἄνθρωπος στενοχωρεῖται ἐκ τοῦ πείσματος τῶν σκωλήκων τούτων, ὅταν τύχωσι νεναρκωμένοι ἢ κεκορεσμένοι.

Ἰδοὺ ἁπλούστατον μέσον, δι'οὗ δύναταί τις νὰ κατορθώσῃ τὰς βδέλλας νὰ δαγκάσωσιν ἀμέσως:

Βάλλεις αὐτὰς ἐντὸς ζύθου νωποῦ, ἕως οὗ καταστῶσιν ἀρκούντως ζωηραί· ἀφίνεις αὐτὰς νὰ πλεύσωσιν ἐντὸς αὐτοῦ ἐπί τινας στιγμὰς, εἶτα τὰς ἐξάγεις, τὰς σφογγίζεις καὶ ἀμέσως τὰς προσκολλᾷς. Τὸ μέσον τοῦτο εἶνε τοσούτῳ μᾶλλον ὠφέλιμον, καθόσον δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ βδέλλας, αἵτινες πρὸ ὀλίγου τῷ ἐχρησίμευσαν, καὶ αἵτινες ἄνευ τοῦ ζύθου ἤθελον εἶσθαι νεναρκωμέναι ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ μόλις ἤθελον κεντᾷ αὐτό. Ἀφοῦ ἐξάξῃς ἀπὸ αὐτὰς ὅσον αἷμα ἐῤῥόφησαν, τὰς πλύνεις ἐπιμελῶς καὶ τὰς φυλάττεις ἐντὸς ὑαλίνου βαυκαλίου, περιέχοντος ὕδωρ κατὰ τὸ ἥμισυ, κεκλεισμένου δὲ μὲ πανίον. Ἐπομένως, ὅταν θελήσῃς πάλιν νὰ τὰς μεταχειρισθῇς, τὰς θέτεις καὶ αὖθις ἐντὸς ζύθου. Τοιουτοτρόπως, οὐ μόνον κατορθόνεις νὰ κολλῶσιν αὐταὶ ταχέως, ἀλλὰ καὶ δύνασαι νὰ τὰς μεταχειρίζεσαι ἀπειράκις.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος τρόπος, δι' οὗ δύναταί τις νὰ ἐρεθίσῃ τὰς βδέλλας, ὅπως προσκολληθῶσι ταχέως: Τρίβει καλῶς τὸ μέρος, ἐφ' οὗ πρόκειται νὰ ἐπιτεθῶσι, μὲ λίπος (ἄλειμμα) χοίρειον, καὶ ἀμέσως αἱ βδέλλαι προσκολλῶνται.

Κατασκευὴ ξυνογάλακτος (γιαγουρτίου).

Τὸ ξυνόγαλα, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ, πρέπει νὰ κατασκευασθῇ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Βάλλεις τὸ γάλα νὰ ζεσταθῇ, καὶ ὅταν βράσῃ τόσον ὥστε νὰ μείνῃ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ ἀκριβῶς, τὸ κενώνεις ἀπὸ τῆς χύτρας εἰς ἄλλα ἀγγεῖα ἀναλόγως. Τὸ ἀφίνεις νὰ σταθῇ οὕτως, ἕως οὗ νὰ δύνατάι τις νὰ κρατήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὸ μικρόν του δάκτυλον, μετρῶν ἀπὸ ἓν ἕως 40, ὁπότε πλέον εἶνε ὁ καιρὸς διὰ νὰ τὸ πήξῃς. Λάβε λοιπὸν τὴν πητιὰν ἢ μαγιὰν, διάλυσέ την μὲ γάλα ἄβραστον καὶ ῥίψον αὐτὴν εἰς τὸ βρασμένον γάλα, μὲ προσοχὴν ὅμως μήπως ἐγγίσῃς τὸν ἀφρὸν (καϊμάκι), ὅστις σχηματίζεται εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Βάλλων δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν μαγιὰν, ἀνακατόνεις μὲ προσοχὴν, ὡς προείπομεν, διὰ νὰ διαδοθῇ πανταχοῦ. Οὕτω τὸ ἀφίνεις νὰ κρυώσῃ, καὶ γίνεται ἄριστον ξυνόγαλα.

Ὕδωρ πρὸς λείανσιν τῆς κόμης.

Τίποτε δὲν παρέχει τόσον ἀπαρέσκουσαν θέαν, ὅσον μία κόμη ἄτακτος. Ἐν τούτοις, μ' ὅλην τὴν φροντίδα, τὴν ὁποίαν καταβάλλουσιν οἱ πλεῖστοι, ὑπάρχουσιν εἴδη τινὰ ἀτάκτων μαλλίων τῆς κεφαλῆς, πάντοτε ἀκανονίστων μενόντων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀσχημιζόντων πολὺ τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ ἀνήκουσιν. Ἀντὶ τοῦ νὰ προστρέξῃ τις εἰς πολυδαπάνους σκευασίας, δύναται νὰ κατασκευάσῃ μόνος του μὲ ὀλίγην δαπάνην τὸ ἑξῆς μίγμα:

Λάβε 200 γράμα συνήθους ὕδατος, 5 γράμα τραγακανθίνου κόμμεως (gomme adragante), 80 γράμα οἰνοπνεύματος 56 βαθμῶν καὶ 8 σταγόνας ῥοδοστάγματος. Ἀφοῦ ἀνακατώσῃς καλῶς τὰ εἴδη ταῦτα, ἄφες αὐτὰ εἰς ἓν ἀγγεῖον ἐν διαστήματι εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, εἶτα διαπέρασον διὰ πανίου, καὶ μεταχειρίζου αὐτὸ διὰ τῆς ψήκτρας.

Τρόπος προφυλάξεως ἀπὸ τὴν εὐρωτίασιν (μοῦχλαν).

Πλῆθος οἰκιακῶν πραγμάτων καθημερινῆς χρήσεως προσβάλλονται καὶ φθείρονται ταχέως ἀπὸ τὴν εὐρωτίασιν· τοιαῦτα δὲ εἰσὶν ἡ κόλλα, ἡ μελάνη, τὰ κατειργασμένα δέρματα, οἱ καρποὶ, τὰ βιβλία, κτλ. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι τὰ ἀρώματα, καὶ πρὸ πάντων τὰ αἰθερώδη ἔλαια, προφυλάττουσιν ἐπιτυχῶς τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ μέσον τοῦτο τῆς καταστροφῆς.

Ἐὰν εἰς ἀγγεῖον περιέχον κόλλαν βάλλωμεν ὀλίγον ἔλαιον τερεβινθίνης καὶ τὸ σκεπάσωμεν, εὑρίσκομεν τὴν κόλλαν διατηροῦσαν τὴν πρώτην αὐτῆς δροσερότητα ὅταν ἀνοιχθῇ, ὅσον καιρὸν καὶ ἂν ἔμεινεν οὕτω κεκλεισμένη. Ἐπίσης ὀλιγίστη ποσότης ἐλαίου τῆς λεβάντας ἢ τῶν γαροφάλλων, χυνομένη εἰς τὴν μελάνην, ἐμποδίζει τὴν εὐρωτίασιν αὐτῆς, πᾶν δὲ ἄλλο οἱονδήποτε αἰθέριον ἔλαιον φέρει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Εἰς ὅλας τὰς μεγάλας βασιλικὰς ἀποθήκας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀποσκευὰς, ὅπου ἡ διατήρησις τῶν ὑποδημάτων, τῶν τελαμώνων καὶ τῶν χαλινῶν ἐπιφέρει μεγάλα ἔξοδα, καὶ ὅπου ἡ εὐρωτίασις εἰς ὀλίγας ἡμέρας προξενεῖ μεγάλην φθορὰν, κατώρθωσαν νὰ ἀποφύγουν τὰς φθορὰς ταύτας διὰ τῶν αἰθερίων ἐλαίων, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοῦ ἐλαίου τῆς τερεβινθίνης, ὅπερ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔχει καὶ τὸ καλὸν νὰ ᾖνε τὸ μᾶλλον ὀλιγοδάπανον.

Ὀλίγοι σταλαγμοὶ τοῦ ἐλαίου τούτου ἀρκοῦσιν ὅπως προφυλάξωσι μίαν βιβλιοθήκην ἀπὸ τὴν ἐκ τῆς εὐρωτιάσεως προερχομένην βλάβην. Ἐπίσης ἡ χρῆσις τοῦ πολλαχῶς ὠφελίμου τούτου αἰθερίου ἐπέτυχε καὶ πρὸς διατήρησιν τῶν δημητριακῶν καρπῶν· πράγματος τόσον σημαντικοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς διὰ θαλάσσης μακρυνὰς μετακομίσεις αὐτῶν.

Καθαρισμὸς τῶν φανῶν τῶν λύχνων.

Οἱ φανοὶ τῶν λύχνων καλύπτονται συνεχῶς ὑπὸ κηλίδων ἐλαίου, αἵτινες, ξηρανθεῖσαι ὑπὸ τῆς φλογὸς, δὲν ἀποπλύνονται διὰ τοῦ ὕδατος. Δυνάμεθα νὰ καθαρίσωμεν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἑξῆς μέσου: Βρέχομεν τεμάχιον πανίου διὰ χλιαροῦ ὕδατος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ξύομεν ἐκ τῆς σμύριδος λεγομένης πέτρας, ἣν μεταχειριζόμεθα πρὸς στίλβωσιν τῶν μετάλλων· διὰ τοῦ πανίου τούτου σφογγίζομεν τὸν φανὸν, ὃν θέλομεν νὰ καθαρίσωμεν, καὶ ὅλαι αἱ κηλῖδες ἐξαλείφονται ἀμέσως.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ καὶ ΠΟΙΜΗΝ, ἔχων ὄνομα ΒΟΥΚΟΛΟΣ·

ΑΥΘΕΝΤΗΣ·

Εἰς τοῦ ῥύακος τὰς ὄχθας ταύτας τὰς λειοπρασίνους
ἐλθὲ, κάθησον ἐγγύς μου, τῶν βοσκῶν τιμὴ Βουκόλε.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

Ἀλλ' αἱ αἶγές μου, φοβοῦμαι, μὴ διασπαρῶσιν ὅλαι.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ·

Ἀμερίμνει· εἰς τοὺς λόφους αὐταὶ βόσκουσιν ἐκείνους
τοὺς ἀντίκρυ, καὶ ἀκούουν ἀρκεῖ μόνον νὰ συρίζῃς.
Ἧσο φίλος, καὶ γνωρίζεις τοῦ βοσκοῦ Ἀμνοῦ τὰ πάθη·
ψάλλε μοι, παρακαλῶ σε, πῶς ἐξ ἔρωτος ἐχάθη.
Ἂν διὰ τοῦ ᾄσματός σου, ὦ ποιμὴν, μὲ κατανύξῃς,
ἀμοιβὴν θὲ νὰ σοὶ δώσω δύο γαλακτούχους αἶγας
μὲ τοὺς δύο των ἐρίφους, τοὺς παχεῖς καὶ πωγωνάτους.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ·

Ὁμιλεῖς, αὐθένεια, λόγους εὐμενεῖς καὶ γλυκυτάτους·
ἐλευθέριος ὑπάρχεις καὶ εἰς τὴν καρδίαν μέγας.

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
Ὁ φαιδρὸς Ἀμνὸς τί ἔχει; πόθεν ἔνωχρος καὶ σύννους;
τὸ πρὶν ὄμμα του τὸ λάμπον πόθεν νῦν θαμβὸν καὶ δύον;
πῶς δὲν βόσκει τοὺς ἀρνούς του, τοὺς λευκοὺς καὶ χαρμοσύνους;
πῶς ἀντὶ νὰ ἀγραυλήσῃ διαῤῥήγνυται εἰς θρήνους;

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
Μίαν μόρσιμον ἡμέραν εἶδε φεῦ! μίαν βοσκίδα,
(Νηρηΐδος σῶμα εἶχε, πρόσωπον θελγήτρων βρύον!)
νὰ ποτίζῃ τραγῳδοῦσα τὴν φιλτάτην της αἰγίδα·
ἔκτοτ' ἔλαβεν ὁ μαῦρος τοῦ θανάτου τὴν σφραγῖδα.

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
Ἐπειδὴ ἡ βοσκοποῦλα, ἂν καὶ δεκαπέντε χρόνων,
μὲ τὸν ἔρωτα διῆγε ἄσχετον καὶ ξένον βίον,
ὁ Ἀμνὸς λοιπὸν ὁπόταν τὸν διακαῆ του πόνον
τὴν ἐδιηγήθη, αὕτη θάμβος ἐξεφράσθη μόνον! . . . .

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
Ἦλθ' ὁ γηραιὸς πατήρ του καὶ τὸν ἔλεγεν "Υἱέ μου,
" διατί ἀναλυγόνεις ὡς τὸ κίτρινον κηρίον;...
" ἄφες τὴν θανατηφόρον ταύτην λύπην, ὦ Ἀμνέ μου,
" καὶ ἰδὲ τὸ ποίμνιόν σου πῶς ὑπάγει τοῦ ἀνέμου! ,,

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
Ἦλθον, ἦλθον κ' οἱ ποιμένες καὶ τὸν ἔλεγον "Τί κεῖσαι
" καὶ χλωμὸς καὶ μαραμένος εἰς τὸν ῥύακα πλησίον;
" τί ὀλόγυμνος στενάζεις καὶ ἡμᾶς δὲν συλλογεῖσαι;
" τοὺς χοροὺς καὶ τὰς βοσκάς μας διατί δὲν ἐνθυμεῖσαι; ,,

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Ὦ ὡραία βοσκοπούλα! ἐλθὲ, τρέξε καὶ σὲ κράζω
" ὁ Ἀμνὸς ἐγὼ ἐκεῖνος μετὰ φλογερῶν δακρύων!
" ἐλθὲ, τρέξε νὰ γνωρίσῃς δεινὰ πόσα δοκιμάζω
" ἐξ αἰτίας σου, καὶ ὅτι εἰς τὸν Ἅδην πλησιάζω.

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν ὅταν μὲ ἰδῇς τὴν τρισαθλίαν,
" θέλεις βέβαια μ' οἰκτείρει, ἐὰν ᾖσαι καὶ θηρίον,
" μὲ τοὺς τρυφερούς σου λόγους θὰ μὲ δώσῃς ἰατρείαν,
" καὶ συγχρόνως τὴν τοσούτῳ πεθεινήν μοι εὐτυχίαν!...

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Ἀλλὰ τί ληρῶ ὁ τάλας, τί φαντάζομαι χιμαίρας;
" ἐλθὲ, τρέξε σὺ, ὦ Χάρων, κ' ἔπαρέ μου τὸ σαρκίον!
" Φεῦ! εἰς ἀγνωρίστους τόπους δὲν διάγει τὰς ἡμέρας,
" φεύγουσα τὸν ἔρωτά μου ἡ ἀνεύσπλαγχνος, τὸ τέρας;

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Τί ἐλάττωμα, ὦ κόρη, μ' εὕρισκες καὶ δὲν μ' ἠγάπας;
" εὔμορφον δὲν μὲ παρίστα τὸ νερὸν τῶν ῥυακίων;...
" πλούσιον δ' ὁ τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν ἀριθμὸς ἅπας;
" τοῦ αὐλοῦ μου ἡ ἡδύτης κατεμάγευε τὰς νάπας!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Ὦ λαμπροφοροῦσα φύσις, βάλε πλέον βάλε μαῦρα·
" εἰς χειμῶνα τράπου, ἔαρ, τὸ τὰς λύπας διαλύον·
" εἰς ἐλοφυρμοὺς βορέως ψυχροτάτου σὺ, ὦ αὔρα·
" χαμαὶ ῥίψατε τὰ φύλλα, δένδρα ὑψηλὰ καὶ γαῦρα!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Λάβετε, ὦ ἀηδόνες, τὴν φωνὴν τῶν ἀσκαλάφων·
" κόσσυφε, σπουργῖτα, σπῖνε τὴν τῶν λάλων βατραχίων·
" ἀποκτήσατε σεῖς, κύνες, τὴν δειλίαν τῶν ἐλάφων·
" ἔξαλλα τὰ πάντα, ὅταν καταβαίνω εἰς τὸν τάφον!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Ῥόδον, ἴασμε καὶ κρῖνον, νὰ βλαστήσετε εἰς βάτους
" καὶ τριβόλους, ὡπλισμένους ὑπὸ ἀκανθῶν ἀγρίων,
" ὥστ' ἂν ἡ βοσκὶς σᾶς δρέψῃ μὲ δακτύλους λεπτοτάτους,
" νὰ συναισθανθῇ κ' ἐκείνη πόνους ὀδυνηροτάτους!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Καὶ σὺ, ῥύαξ, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου κατὰ πρῶτον
" ὁ ταλαίπωρος τὴν εἶδα μετ' ἐκστάσεων μυρίων,
" κ' ἔπου τώρα ἀποθνήσκω τὴν ἀγάπην της λιμώττων,
" ῥύαξ, στείρευσον ὁπόταν θὰ εἰσδύσω εἰς τὸν σκότον!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Ὦ ἀθῶα πρόβατά μου, γύρω μου συναθροισμένα,
" οἴμοι! σᾶς ἐγκαταλείπω εἰς τὴν λύσσαν τῶν θηρίων,
" σᾶς ἀφίνω εἰς τὸν κόσμον ἔρημα, ὠρφανευμένα,
" ἐπειδὴ καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔχετε ποιμένα!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!
" Εἰς τὸν τόπον τοῦτον θέλω, ὅταν ἀνοιχθῇ τὸ μνῆμα,
" νὰ ταφῇ τὸ λείψανόν μου, τὸ περίλυπον καὶ κρύον·
" κ' ἂν ποτὲ ἐνταῦθα φέρῃ ἡ ξανθὴ βοσκὶς τὸ βῆμα,
" ἀγνοοῦσα ὅτ' ὑπάρχει τῆς σκληρότητός της θῦμα,

(Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων!)
" τότε σεῖς, ὦ πρόβατά μου, πλησιάσατε ἡμέρως
" μετ' ἀθώων βελασμάτων, μετὰ θλιβερῶν δακρύων,
" καὶ περικυκλώσαντά την, ὁδηγήσατ' εἰς τὸ μέρος,
" ὅπου ἐξ αἰτίας ταύτης μ' ἐθανάτωσεν ὁ ἔρως! !! ,,

Κλαίω τὸν καλὸν ποιμένα, κλαίω τὸν Ἀμνὸν στενάζων!
Καὶ ὁ μὲν ἀπεκοιμήθη διὰ πάντα, σὺ δὲ τώρα,
ὦ καλὲ αὐθέντα, δός μοι τὰ ὑποσχεθέντα δῶρα.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ.

Τὸ παθητικόν σου ᾄσμα ἤκουσα δακρυσταλάζων.
Ἡ ἀκούσιος αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ποιμένος,
ὦ μελίστομε βουκόλε, ἦτο ἰδική μου κόρη,
ἥτις χάριν ἀθυρμάτων τὰ ποιμενικὰ ἐφόρει.
Ἀλλ' ἰδοὺ τὰς δύο αἶγας, καὶ μὴ ἔσο λυπημένος.

Ξ. Ῥ.

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Πρωτότυπον).

Ζ'.

Ὁ Γαλαξίας ἐστὶν ἄθροισμα ἑκατομμυρίων ἡλίων καὶ πλανητικῶν συστημάτων.

« Πολλὰ ἀπόκρυφα ἐστὶ μείζονα τούτων·
« ὀλίγα γὰρ εὑρήκαμεν τῶν ἔργων Αὐτοῦ. »
Σειρὰχ Μι'. 32.

Ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἔκπληξις, ὑφ' ὧν καταλαμβανόμεθα, παρατηροῦντες τὸν ἀπέραντον χῶρον, ὃν ἔναστρον οὐρανὸν ἀποκαλοῦμεν, αὐξάνουσι κατὰ πᾶσαν νέαν τοῦ θείου δημιουργήματος θεωρίαν. Ἂν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς μικρᾶς ταύτης σφαίρας, ἥτις προωρίσθη εἰς ἐφήμερον ἡμῶν κατοικίαν, λογικὸν ὄν, ἀποδίδον ἐπαξίως αἶνον καὶ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν παντοδύναμον Δημιουργὸν τῆς κτίσεως, ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ ᾖνε ἡ τάξις τῶν ἀστρονόμων. Ἂν δὲ τὰ ἀσυγκρίτως τελειότερα ἡμῶν ἐκεῖνα ὄντα, οἱ Ἄγγελοι, ἔμεινον ἐκστατικὰ καὶ ἀνέπεμψαν τὰς συγκινητικωτέρας ᾠδὰς πρὸ τοῦ ὑψίστου θρόνου τοῦ θείου Παντοκράτορος, ὡς βεβαιοῖ ἡμᾶς Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς, λέγων: (Ἰὼβ ΛΙΒ'. 8.) Ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν Με φωνῇ μεγάλῃ πάντες Ἄγγελοί Μου, πόσῳ μᾶλλον ὁ μικρὸς καὶ πεπερασμένος ἄνθρωπος δὲν μένει ἐκστατικὸς καὶ ἐνεὸς ἐνώπιον τῆς πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐκτυλισσομένης ἑκάστοτε μεγαλοπρεπείας; Ἂς διατείνονται πολλοὶ ὅτι οἱ ἐγκύπτοντες εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἀποβαίνουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄθεοι! ἡμεῖς τολμῶμεν νὰ διαβεβαιώσωμεν αὐτοὺς ὅτι οὐδεμία ἄλλη φιλοσοφικὴ μελέτη, ὅσον ἡ θεωρία τῆς παγκοσμίου ἁρμονίας καὶ ὡραιότητος, δύναται νὰ πείσῃ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν εἰς τὴν περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ ἰδέαν. (*) Ἅπαν τὸ ἔξοχον οἰκοδόμημα τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ εἶνε τὸ μέγα τῆς αἰωνιότητος βιβλίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πᾶν λογικὸν ὂν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τὴν παν-σοφίαν καὶ παντοδυναμίαν Ἐκείνου, Οὗτινος ἡ μεγαλοπρέπεια ἐπῆρθη ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

(*) « Ἐθεώρησα πάντοτε τὸν ἀθεϊσμὸν, λέγει ὁ περιώνυμος « Βολταῖρος, ὡς τὴν μεγαλητέραν ἀποπλάνησιν τοῦ λογικοῦ· « διότι εἶνε ἐπίσης γελοῖον τὸ νὰ φαντασθῇ τις ὅτι ἡ θαυμασία « διάταξις τοῦ σύμπαντος δὶν ὑποδεικνύει ἔξοχόν τινα καὶ ὑπέρ- « τατον τεχνίτην, ὅσον αὐθαδες ἤθελεν εἶσθαι νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἓν « ὡρολόγιον ἐγένετο ἄνευ ὡρολογοποιοῦ. »

Οὐδεὶς ἐστιν ὁ μὴ παρατηρήσας κατά τινα αἰθρίαν νύκτα εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν περιλαμπῆ ἐκείνην ταινίαν, ἥτις, συγκειμένη ἀπὸ μέρη φωτιζόμενα ὑπὸ λευκοῦ φωτὸς, σχηματίζοντος κηλίδας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πλατείας, περιζωννύει, οὕτως εἰπεῖν, ἅπαντα τὸν οὐρανὸν καὶ ὁμοιάζει νεφέλῃ φωτεινῇ, παρατηρουμένῃ ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως. Αἱ κηλῖδες αὗται καὶ ὅλη ἡ ζώνη ἐκείνη εἰσὶν ἀθροίσματα ἀπειραρίθμων ἀστέρων, διακρινομένων κάλλιστα διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἐκφερόμενον ἄπλετον φῶς δίδει εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ οὐρανοῦ τὴν λευκοειδῆ ἐκείνην βαφὴν, ἣν οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδον εἰς ἔκχυσιν γάλακτος τῆς Ἥρας· διὰ τοῦτο καὶ ἔκπαλαι ἐπεκράτησε τὸ νὰ δίδεται ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ εἰς τὴν ζώνην ταύτην τὸ ὄνομα Γαλαξίας. Εἰς μάτην ὁ ὀφθαλμὸς ἡμῶν, ὡπλισμένος διὰ τῶν ἰσχυροτέρων τηλεσκοπίων, ζητεῖ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς λαμπρᾶς ταύτης καὶ φωτοβόλου ταινίας· οὐδὲν ἄλλο ἀνακαλύπτει πάντοτε, εἰμὴ ἄπειρον πέλαγος ἀμυδροῦ καὶ ἀμεταβλήτου φωτὸς, ὅπερ ἀποτελοῦσιν αἱ συγχεόμεναι ἀκτῖνες ἀναριθμήτων μυριάδων ἡλίων, τοσούτῳ ἀφ' ἡμῶν ἀφισταμένων, ὥστε καθίσταται πάντῃ ἀδύνατον νὰ διακρίνωμεν αὐτούς· ἀμυδρά τις μόνον λάμψις τῶν ἀπείρων αὐτῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἀσθενῶς πῶς εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν φαίνεται. Ἂν δὲ εἴμεθα κάτοικοι γῆς τινος ἄλλης, πλησιέστερον εἰς τὸν Γαλαξίαν αἰωρουμένης, ἠθέλομεν βεβαίως βλέπει, ἀντὶ τῆς εὐρείας λευκοφαίου ταύτης τοῦ οὐρανοῦ ζώνης, ὠκεανὸν φωτὸς καὶ λάμψεως, ἐξ ἀμετρήτων ἡλίων προερχομένων καὶ οἱονεὶ ὄγκον πυρὸς ἀποτελούντων. Καὶ ὅμως πόσοι ἄλλοι Γαλαξίαι λαμπρότεροι τοῦ ὑφ' ἡμῶν ὁρωμένου, καθωραΐζουσι διὰ τῶν ἀναριθμήτων φωστήρων των τοὺς ἀπομεμακρυσμένους χώρους τοῦ οὐρανοῦ! Πόσα ἄλλα ἀθροίσματα ἢ ἀκαταμέτρητα συμπλέγματα πελωρίων ἀστερισμῶν, πολλαπλασιαζόμενα ἐπ' ἄπειρον, καλύπτουσι τὸν οὐράνιον χῶρον! Ἴσως ὁ ἡμέτερος Γαλαξίας εἶνε μηδὲν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν λαμπρότητα, πρὸς τὰς μυριάδας τῶν λοιπῶν γαλαξιῶν παραβαλλόμενος, καθὼς τὸ πλανητικόν μας σύστημα εἶνε μηδὲν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ συστήματα.

Ὁ Γαλαξίας δὲν ἐκτείνεται ὁμοιομόρφως κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, οὔτε εἶνε ἐπίσης φωτεινὸς πανταχοῦ, διότι τὰ σχηματίζοντα αὐτὸν ἄστρα δὲν κεῖνται κατὰ συμμετρίαν, καὶ πᾶς τόπος περιέχει ἀριθμόν τινα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μείζονα ἢ ἐλάττονα. Ὁ περιώνυμος ἀστρονόμος Ἑρσχέλλος, διευθύνας κατά τινα νύκτα πρός τινα πολύαστρον λευκότητα τοῦ Γαλαξίου τηλεσκόπιον, οὗ τὸ φωτιζόμενον μέρος τῆς περιφερείας περιελάμβανε 15 μόνον μοίρας τοῦ οὐρανοῦ, εἶδε διερχομένους ἐν διαστήματι 15 λεπτῶν τῆς ὥρας 116,000 ἀστέρων, καὶ ἄλλοτε πάλιν εἰς 40 λεπτὰ 258,000. Εἰς τρόπον ὥστε, ἂν ὁ ἀστρονόμος οὗτος ἐξηκολούθει θεωρῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου εἰς διάστημα ὁλοκλήρου ἀνακυκλήσεως τῆς οὐρανίου σφαίρας, τουτέστιν εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, θὰ ἔβλεπε διερχομένους περὶ τὰ 12 ἑκατομμύρια ἀστέρων. Τώρα, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ ἀστέρες οὗτοι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων μόνον πέντε δισεκατομμύρια λευγῶν, ἥτις εἶνε ἡ ἐλαχίστη δυνατὴ ἀπόστασις· ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀστρονόμου θὰ διέτρεχεν εἰς τὸ διάστημα ἔκτασιν... ἀλλ' ἐπειδὴ λείπουσιν αἱ λέξεις ἐνταῦθα, συγχωρηθήτω ὅπως παραστήσωμεν τὴν ἔκτασιν ταύτην δι' ἀριθμητικῶν χαρακτήρων 46,440,000,000,000,000,000 λευγῶν! Καὶ ὅμως ἡ ἔκτασις αὕτη εἶνε μηδὲν ὡς πρὸς τὸ διάστημα, καίτοι ὑπέρμετρος ὡς πρὸς τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα, ὅπερ ἔχει μόνον 4,524,000,000 λευγῶν διάμετρον.

Τὸ φῶς τοῦ Γαλαξίου παρετηρήθη ὅτι εἶνε λαμπρότερον μεταξὺ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων Σειρίου καὶ Ἀντάρου, ἀπὸ δὲ τῆς χώρας ταύτης πρὸς ἄρκτον ἐξασθενεῖ βαθμηδόν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρέσχε τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ πρῶτον μέρος εἶνε πλησιέστερον εἰς ἡμᾶς παρὰ τὸ δεύτερον, καὶ ἑπομένως ὅτι ὁ Γαλαξίας σχηματίζει δακτύλιον παμμεγίστων διαστάσεων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκκέντρως εὑρίσκεται καὶ ὁ ἡμέτερος ἥλιος μετὰ τοῦ πλανητικοῦ αὐτοῦ συστήματος, καὶ ἀποτελεῖ πιθανῶς μέρος αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία ταράσσεται, ἀναλογιζομένη πόσα ἄλλα ἑκατομμύρια ἐντελεστέρων πλανητικῶν συστημάτων περιέχονται ἐντὸς τῆς εὐρείας ταύτης ζώνης τοῦ οὐρανοῦ, ἀπείρως ὑπερτεροῦντα τὸ ἡμέτερον ἀφανὲς σχεδὸν σύστημα κατὰ τὴν λαμπρότητα, τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωήν. Ἂν δὲ ἓν μόνον μέρος τῆς παγκοσμίου λαμπρότητος ἀδυνατεῖ νὰ περιλάβῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς διανοίας του, πόσον μᾶλλον τὰς λοιπὰς ἀγνώστους καλλονὰς τοῦ οὐρανίου χώρου, ἃς ἡ φαντασία ἀνακαλύπτει καὶ διορᾷ νοερῶς μέν, πλὴν συνεπῶς καὶ λογικῶς πάνυ, εἰσδύουσα εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ καββαλιστικὰ σημεῖα, εἰς ὅλας τὰς ἀκατανοήτους ἐκείνας περιπλοκὰς, ἐν αἷς ἀνακαλύπτει τὰ μεγαλεῖα τοῦ Ὑψίστου Παντοκράτορος!

Ῥ.

(Ἀκολουθεῖ.)